

คำนำ

เด็กหนุ่มสาวเข้าสู่สนามแข่งขัน เพื่อหาผู้ชนะ--คนสุดท้ายซึ่งยืนหยัด
อยู่ได้จนจบเกม

คุณนั่งดูอยู่ที่บ้าน--หน้าจอโทรทัศน์ซึ่งถ่ายทอดสด 24 ชั่วโมง
แถมมีภาพรีเพลย์ช่วงเด่นอีกเป็นระยะตลอดวัน ขณะที่เด็กหนุ่มเด็กสาว
ทั้ง 24 ค่อยๆ ออกจากเกมทีละคน ทีละคน

จนกระทั่งคนสุดท้าย...

ฟังดูอาจจะเหมือนรีอัลลิตี้เกมทั่วๆ ไป--ประกวดร้องเพลงหรือ
เอาตัวรอดกลางป่า ต่างกันตรงที่คุณไม่มีสิทธิ์กดโหวด ผู้เล่นเท่านั้นที่
สามารถเอาผู้เล่นด้วยกันออกไปได้...

...ด้วยความตาย!

เรื่องนี้เล่าผ่านมุมมองของเด็กหญิงวัย 16 ปี ความช่างคิดช่าง
ประชดประชันช่างเสียศีลของเธอ อาจทำให้ผู้อ่านมีรอยยิ้มได้เป็นระยะ
ความมีเสน่ห์ มีอารมณ์ขันของเธอ ก็อาจทำให้หลายคนคอยเอาใจช่วย
เธอเช่นเดียวกับผู้คนจำนวนมากของพาเน็ม (โดยเผลอลืมไปว่า การ
เอาใจช่วยเด็กคนหนึ่ง ก็คือการลั่นไห้เด็กอื่นๆ ต้องตายนั่นเอง)

ด้วยวิธีเขียนอันชาญฉลาด ผู้เขียนจะค่อยๆ ดึงเราเข้าไปเป็น คนหนึ่งที่นั่งดู--ราวกับจ้องจอโทรทัศน์อยู่ก็ไม่ปาน เราอาจจะตื่นเต้น เมื่อเรื่องเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เราอาจจะประทับใจกับเรื่องราวๆ ของหนุ่ม สาวในลานประลอง เราอาจจะทิ้งกับแผนเอาตัวรอดอันแยบยลของผู้ แข่งขัน เราอาจจะเริ่มหลงรักตัวละครบางตัวในเรื่อง และเมื่อถึงเวลา นั้น เราก็จะเริ่มโกรธแค้นและสะอิดสะเอียนกับวิธีที่ผู้ปกครองพาเนม กระทำกับผู้คน เราจะรับไม่ได้กับการเข่นฆ่าที่เกิดขึ้นตรงหน้า--เราอาจ จะคาดหวังให้มีใครสักคนลุกขึ้นมากบฏ

แล้วในชีวิตจริงล่ะ เหตุการณ์เหล่านี้กำลังเกิดขึ้น--ไม่ต่างกัน สงครามและการเอาตัวรอดเอาเปรียบดำเนินไปทุกวัน มีใครสังเกตเห็น บ้างไหม ผู้เขียนเลือกที่จะเล่าสิ่งเหล่านี้แก่เด็กหนุ่มสาวรุ่นใหม่ที่กำลัง เติบโตเป็นผู้ใหญ่ เพื่อให้ลูกคิดและตั้งคำถาม

หรือจะปล่อยให้ผ่านเลยไป และกลายเป็นหนึ่งใน “เครื่องบรรณา การ”

หรือที่ร้ายกว่านั้น เป็นหนึ่งในผู้คนแห่ง “แคปิตอล” เสียเอง!

โพสต์บุ๊กส์

ภาค 1

บรรณานุกรม

น้อยยอมเสี่ยงถ้ามีอาวุธ ทว่าส่วนใหญ่แล้วไม่กล้าพอที่จะออกมาเสี่ยงพร้อมมือเพียงเล่มเดียว คันธนูของฉันนับเป็นของหายาก พ่อเป็นคนทำขึ้นเองกับมือพร้อมกับอีก 2-3 คันที่ฉันซ่อนไว้อย่างมิดชิดในป่า ห่อไว้อย่างดีด้วยวัสดุกันน้ำ พ่อสามารถหาเงินได้ไม่น้อยจากการขายธนู แต่ถ้าเรื่องถึงหูเจ้าหน้าที่ พ่อจะถูกประหารชีวิตต่อหน้าสาธารณะ ข้อหาส่งเสริมให้เกิดการกระด้างกระเดื่อง ทว่าพวกผู้พิทักษ์สันติภาพส่วนใหญ่จะเกลียดเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ต่อคนไม่ที่คั่นที่ออกไปล่าสัตว์ เพราะพวกเขาเองก็หิวโหยเนื้อสัตว์เหมือนคนอื่น ความจริงแล้ว พวกเขาอยู่ในกลุ่มลูกค้าชั้นเยี่ยมของเราด้วยซ้ำ เพียงแต่พวกเขาไม่อาจยอมรับได้ว่ามีคนถืออาวุธอยู่ในเดอะซิม

ในฤดูใบไม้ร่วง ผู้กล้าจำนวนหนึ่งจะลอบเข้าไปเพื่อเก็บผลแอปเปิ้ล แต่จะอยู่ในระยะที่มองเห็นทุ่งเมโดว์เสมอ ใกล้พอที่จะวิ่งกลับสู่ความปลอดภัยของเขต 12 หากเกิดปัญหา “เขตสิบสอง ดินแดนที่คนสามารถอดตายได้อย่างปลอดภัย” ฉันพิมพ์ว่า แล้วรีบหลบมองข้ามไหล่ กระทั่งในสถานที่ห่างไกลผู้คน เรายังกลัวว่าจะมีใครได้ยินสิ่งที่เราพูด

ตอนยังเด็ก ฉันเคยทำให้แม่กลัวแทบตาย ถึงสิ่งต่างๆ ที่ฉันจะโผล่ออกมาเกี่ยวกับเขต 12 เกี่ยวกับคนที่ปกครองประเทศ พาเน็มของเรา จากนครไกลโพ้นชื่อ แคปิตอล แต่ในที่สุดฉันก็เข้าใจว่าการทำเช่นนี้รังแต่จะชักนำเราไปสู่ปัญหาหนักขึ้น ดังนั้นฉันจึงเรียนรู้ที่จะยังปาก และใส่หน้ากากแห่งความเมินเฉย เพื่อจะได้ไม่มีใครรู้ว่าฉันคิดอะไร ฉันเรียนหนังสือไปอย่างเงียบๆ พูดคุยอย่างสุภาพตามมารยาทในตลาดสาธารณะ ไม่พูดอะไรมากไปกว่าเรื่องค้าขายในเดอะฮ็อบตลาดมืดที่ฉันหาเงินได้มากที่สุด กระทั่งที่บ้าน ที่ซึ่งฉันสุขภาพน้อยกว่าฉันก็ยังเลี้ยงไม่พูดถึงเรื่องล่อแหลม อย่างวันเก็บเกี่ยว การขาดแคลน

อาหาร หรือเกมล่าชีวิต เพราะหากพริมเอาสิ่งที่ฉันพูดไปแล้วต่อจะ
ต้องเป็นเรื่องแน่

ในป่ามีคนเพียงคนเดียวที่ฉันจะเป็นตัวของตัวเองได้รออยู่ เกล
นั่นเอง ฉันรู้สึกได้ว่ากล้ามเนื้อบนใบหน้าผ่อนคลายลง ฝีเท้าได้ขยับขึ้นเนิน
อย่างรีบเร่งไปยังที่ของเรา -- เชิงผาซึ่งมองลงไปเห็นหุบเขาเบื้องล่าง
มีพุ่มเบอรรี่หนาปกป้องมันไว้จากสายตาที่เราไม่ต้องการ ฉันยิ้มเมื่อ
เห็นเขารออยู่ เกลบอกว่าฉันไม่เคยยิ้มเว้นแต่เมื่ออยู่ในป่า

“หวัดดี แคตนิป*” เกลทัก ชื่อจริงของฉันคือแคตนิส แต่ตอน
แรกที่บอกเขา ฉันพูดเหมือนกระซิบ เขาเลยฟังผิดว่าแคตนิป จากนั้น
เมื่อมีแมวป่าตึงตึงตัวหนึ่งเริ่มเดินตามฉันไปทั่วป่าเพื่อรอเศษอาหาร
มันจึงกลายเป็นชื่อเล่นอย่างเป็นทางการที่เขาเรียกฉัน แต่สุดท้ายฉัน
ก็จำต้องฆ่าเจ้าแมวป่านั้น เพราะมันทำให้สัตว์อื่นตกใจหนีไป ฉัน
เสียใจอยู่เหมือนกัน เพราะมันเป็นเพื่อนที่ไม่เลว แต่นั่งของมันได้
ราคาดีทีเดียว

“ดูสิฉันยังอะไรมาได้” เกลชูขนมปังก้อนหนึ่งขึ้น มีลูกธนูเสียบคา
อยู่ ฉันหัวเราะ มันเป็นขนมปังแบบที่ขายกันในร้าน ไม่ใช่แบบแบนแต่
เนื้ออัดแน่นที่เราทำเองจากรั้วพืชพันธุ์ส่วนของทางการ ฉันรับมาถือ
ไว้ ดึงลูกธนูออก แล้วยกธนูในขนมปังขึ้นมาที่จมูก สูดกลิ่นหอมซึ่งทำ
ให้น้ำลายสอ ขนมปังชิ้นนี้ดีอย่างนี้มีไว้สำหรับโอกาสพิเศษเท่านั้น

“อืม ยังอุ่นอยู่เลย” ฉันว่า เขาต้องไปร้านขนมปังตั้งแต่ฟ้าสาง
เพื่อแลกมาแน่ “หมดไปเท่าไรล่ะ”

“แค่กระรอกตัวเดียวเอง คิดว่าเขานี้ตาแก่นั่นคงครี้มอกครี้มใจ
นะ” เกลบอก “ยังอวยพรให้ฉันโชคดีเลยนะ”

---

* catnip ใบมินต์กลิ่นฉุน มีดอกสีซีด กลิ่นดึงดูดแมวเป็นพิเศษ

“เฮ้อ วันนี้เราทุกคนรู้สึกใกล้ชิดกันขึ้นอีกหน่อย ว่าไหม” ฉัน
หมายความว่านั่นจริงๆ “พริมหึงเนยแข็งไว้ให้เรา” ฉันหยิบออกมา

สีหน้าของเขาเบิกบานเมื่อเห็นของอร่อย “ขอบใจนะ พริม เรา
จะได้มีงานเลี้ยงจริงๆ เสียที” จู่ๆ เขาก็พูดสำเนียงของคนแคปitol
ล้อเลียนเอฟพี ทรินเกต สุภาพสตรีผู้มองโลกแง่ดีอย่างไร้สติ ซึ่งจะมา
เยือนปีละครั้งเพื่ออ่านรายชื่อในวันเก็บเกี่ยว “เกือบลืมนะ! สุขสันต์
วันแห่งเกมล่าชีวิต!” เขาเด็ดลูกแบล็กเบอร์รี่จากพุ่มใกล้ๆ มาสองสาม
ลูก “และขอให้โชค...” เขาโยนโด่งมาทางฉันลูกหนึ่ง

ฉันอ้าปากรับ ฟันกัดลงบนผิววอบบาง รสเปรี้ยวอมหวานแผ่
ซ่านทั่วลิ้น “...เข้าข้างคุณตลอดเกม!” ฉันจบบประโยคอย่างร่าเริงพอ
กัน เราต้องทำให้มันเป็นเรื่องสนุกสนาน เพราะอีกด้านหนึ่งของมันจะ
ทำให้เรากลัวจับใจ นอกจากนี้ สำเนียงคนแคปitolก็แสนจะดัดจริต
ไม่ว่าจะพูดอะไรก็ฟังตลกไปหมด

ฉันเฝ้ามองขณะที่เกลดถึงมีดออกมาหั่นขนมปัง เขาเป็นพี่ชายฉัน
ได้เลย ผมสีดำเหี้ยมดตรง ผิวสีมะกอก เรามีดวงตาสีเทาเหมือนกัน
แต่เราไม่ได้เกี่ยวดองกันเลย อย่างน้อยก็ไม่ใช่ญาติ ครอบครัวของ
คนงานเหมืองส่วนใหญ่จะมีบางอย่างเหมือนกันแบบนี้แหละ

นั่นเป็นเหตุผลที่ว่า ทำไมแม่ของฉันกับพริม ซึ่งมีผมสีอ่อนและ
ดวงตาสีน้ำเงิน จึงดูแปลกที่แปลกถิ่นเสมอ ซึ่งที่จริงก็เป็นอย่างนั้น
ครอบครัวของแม่เป็นชนชั้นพ่อค้ารายเล็ก คอยจัดหาสิ่งของที่ต้องการ
ให้แก่บรรดาเจ้าหน้าที่พิทักษ์สันติภาพ และชาวบ้านเดอะซีมที่เป็น
ลูกค้าเป็นครั้งคราว พวกเขามีร้านปรุงยาในละแวกที่หน้าอยู่กว่าของ
เขต 12 ชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่มีปัญญาไปหาหมอ ดังนั้นนักปรุงยาจึง
เป็นเสมือนหมอของพวกเรา พ่อของฉันรู้จักกับแม่ ก็เพราะบางครั้งที่
ไปล่าสัตว์ พ่อจะเก็บสมุนไพรที่มีสรรพคุณทางยา แล้วนำมาขายให้

ร้านของแม่เพื่อปรงเป็นยารักษาโรค แม่ต้องรักพ่อมากจนยอมจากบ้านมาอยู่ที่เดอะซิม ฉันพยายามเตือนตัวเองด้วยเหตุผลข้อนี้ เพราะทุกวันนี้ฉันเห็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาแต่นั่งนิ่ง ว่างเปล่า ไม่สามารถเข้าถึง ขณะที่ลูกๆ เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ฉันพยายามจะยกโทษให้แม่เพื่อเห็นแก่พ่อ แต่พูดตามตรง ฉันไม่ใช่คนประเภทที่จะให้อภัยคน

เกลทาขนมปังด้วยเนยนมแพะนิ่มๆ ค่อยๆ วางใบโหระพาลงแผ่นละใบ ขณะที่ฉันแหวกฟุ่มเบอร์รี่เพื่อหาลูกของมัน เรานั่งลงตรงชอกหิน จากตรงนี้ไม่มีใครมองเห็นเรา แต่เรามองเห็นหุบเขาเบื้องล่างได้ชัดเจน มันเต็มไปด้วยชีวิตชีวาของฤดูร้อน มีพืชผักเขียวชอุ่มให้เก็บกิน มีหัวพีชให้ขุดหา ปลายมีสีส้มเหมือนสายรุ้งในแสงแดด ช่างเป็นวันที่งดงาม ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงิน สายลมอ่อนๆ อาหารรสชาติแสนวิเศษ เนยแข็งที่กำลังซึมลงในขนมปังอุ่นๆ และลูกเบอร์รี่สดจุ่มแตกออกในปาก ทุกอย่างจะสมบูรณ์แบบหากวันนี้เป็นวันหยุดจริงๆ และหากวันหยุดคือการเที่ยวท่องไปตามภูเขากับเกลทั้งวัน ล่าสัตว์มาเป็นอาหารค่ำ แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เรากลับต้องไปยืนอยู่ในจัตุรัสตอนบ่ายสองโมงเพื่อรอฟังการขานชื่อ

“เราทำได้นะ รู้หรือเปล่า” เกลพูดค่อยๆ

“ทำอะไร” ฉันถาม

“ก็ไปจากเขตนี้ละสิ หนีไปซะ ใช้ชีวิตอยู่ในป่า เธอกับฉัน เราทำได้” เกลว่า

ฉันไม่รู้จะตอบอย่างไร ความคิดนั้นประหลาดเหลือเกิน

“ถ้าเรามีลูกไม่เยอะนะ” เขาริบเสริม

แน่นอน พวกเขาไม่ใช่ลูกของเรา แต่ก็เหมือนเป็น น้องชายสองคนกับน้องสาวหนึ่งคนของเกล พริม และยังมีแม่ของเราอีก พวกเขาจะอยู่อย่างไรถ้าไม่มีเรา ใครจะหาอาหารมาใส่ปากท้องของพวกเขา

เขาที่เอาแต่ร้องขอมากขึ้นเรื่อยๆ ขนาดเราสองคนออกล่าสัตว์ทุกวัน ก็ยังมีหลายคืนที่ต้องเอาสัตว์ที่ล่ามาได้ไปแลกกับน้ำมันหมู เชื้อกผูก รองเท้า หรือขนแกะ และยังมีหลายคืนที่เราต้องเข้านอนพร้อมเสียง ท้องร้องโครกคราก

“ใครว่าฉันอยากมีลูกล่ะ” ฉันท้วง

“ฉันอยากนะ ถ้าไม่ได้อยู่ที่นี้” เกลว่า

“แต่นายยังอยู่” ฉันพูดด้วยความหงุดหงิด

“ช่างมันเถอะ” เขาสวนกลับ

สิ่งที่พูดคุยกังผิดหูไปเสียหมด ไปจากที่นี้แหละหรือ ฉันจะทิ้งพริม ซึ่งเป็นคนเดียวในโลกที่ฉันรักได้อย่างไร เกลเองก็ต้องหาเลี้ยงครอบครัวของเขา เราไปจากที่นี่ไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นจะเสียเวลาพูดถึงทำไม และต่อให้เราทำได้...ต่อให้เราทำได้...เรื่องมีลูกโผล่มาจากไหน ไม่เคยมีความหวานโรแมนติกระหว่างเกลกับฉัน ตอนที่เราเจอกันครั้งแรก ฉันเป็นเด็กอายุสิบสองขวบแม่แห้ง แม้เขาจะแก่กว่าสองปี แต่ก็ดูเป็นหนุ่มเต็มตัว เราใช้เวลาสามปีเดียวกว่าจะมาเป็นเพื่อนกันได้ กว่าจะเลิกต่อรองในการแลกเปลี่ยนแต่ละครั้ง และเปลี่ยนมาเป็นการช่วยเหลือกันและกัน

อีกอย่าง ถ้าเขาอยากมีลูก เกลก็คงไม่มีปัญหาในการหาภรรยาสักคน เขาหน้าตาดี แข็งแรงพอที่จะไปทำงานในเมือง และยังล่าสัตว์ได้ บอกได้จากน้ำเสียงที่สาว ๆ ในโรงเรียนกระซิบกระซาบกันได้เลยว่า พวกหล่อนอยากเป็นแฟนเขาขนาดไหน มันทำให้ฉันหวงแต่ไม่ใช่ด้วยเหตุผลอย่างที่หลายคนคิด คู่หูล่าสัตว์ฝีมือดีนี่หายากจะตายไป

“นายอยากทำอะไร” ฉันถาม เราจะล่าสัตว์ หาปลา หรือเก็บของป่าก็ได้

“ไปหาปลาที่ทะเลสาบกันเถอะ ทิ้งไม้ค้ำกับของที่หามาได้ไว้ในป่าก่อน ไปหาอะไรอร่อยๆ ไว้กินคืนนี้ดีกว่า” เขาเสนอ

คืนนี้ หลังจากวันเก็บเกี่ยว ทุกคนจะต้องฉลอง และคนส่วนใหญ่ก็ทำเช่นนั้น ด้วยความโล่งอกที่ลูกของตนยังอยู่รอดปลอดภัยอีกปี แต่อย่างน้อยจะมีสองครอบครัวที่ปีหน้าต่างบานเกล็ด ลีอกประตูบ้าน พยายามคิดหาทางว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไรในช่วงหลายสัปดาห์แห่งความเจ็บปวดที่อยู่ข้างหน้า

เราประสบความสำเร็จมากวันนี้ บรรดาสัตว์ล่าเนื้อไม่สนใจเราสองคนในวันที่เหยื่อซึ่งมีรสชาติกว่า จัดการได้ง่ายกว่า มีอยู่ตาชดขึ้นถึงตอนสาย เราได้ปลามาหนึ่งตัว ฟิชผักอีกหนึ่งถุง และสิ่งที่ดีที่สุดคือ สตรอร์เบอร์รี่หนึ่งแกลลอน ฉันทเจอพุ่มสตรอร์เบอร์รี่ที่ขึ้นประปรายนี้เมื่อสองสามปีก่อน และเกลเกิดความคิดว่า เราควรหาตาข่ายมาล้อมไว้เพื่อกันสัตว์อื่นๆ

ระหว่างทางกลับบ้าน เราแวะเดอะฮ็อบ ตลาดมืดที่ดำเนินการในโกดังร้าง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยใช้เก็บถ่านหิน เมื่อพวกเขาที่มีระบบที่มีประสิทธิภาพกว่าเดิมในการขนถ่านหินโดยตรงจากเหมืองสู่อุปไฟ เดอะฮ็อบจึงค่อยๆ เข้ามายึดครองพื้นที่ดังกล่าว การค้าส่วนใหญ่จะปิดในช่วงเวลานี้ของวันเก็บเกี่ยว แต่ในตลาดมืด ยังคงวุ่นวายทีเดียว เราแลกเปลี่ยนกับขมมึงอย่างดีได้ไม่ยาก อีกสองตัวแลกเปลี่ยนกับเกลือกริสซี่ แซ่ หญิงชราร่างผอมแห้ง ซึ่งขายซูปร้อนจากหม้อใบใหญ่ รับผักครึ่งหนึ่งจากมือของเราไป เพื่อแลกเปลี่ยนกับก้อนชีฟั้งพาราฟินสองก้อน คนอื่นอาจให้มากกว่านี้ แต่เราพยายามรักษาสัมพันธ์อันดีกับกริสซี่ แซ่ เพราะนางเป็นคนเดียวที่เราพึ่งพาได้เสมอเรื่องการรับซื้อหมาป่า ที่จริงเราไม่ได้ตั้งใจล่ามันหรอก แต่ถ้ามันจะเล่นงานเรา และฆ่ามันได้สักตัวสองตัว เอ้อ เนื้อก็คือเนื้อวันยังค่ำ “ทันทีที่มันอยู่ในซูป ฉันทก็

จะบอกว่ามันเป็นเนื้อวัว” กรีสซี่ แซพุดพร้อมกับขยิบตา ไม่มีใครใน
เดอะซิมที่จะเชิดใส่ขาอวบๆ ของหมาป่า มีแต่พวกผู้พิทักษ์สันติภาพ
เท่านั้นที่มีเงินมากพอจะจุกจิกจู้จี้ได้

เมื่อเสร็จธุระในตลาด เราก็ก็นั่งที่ประตูหลังบ้านนายกเทศมนตรี
เพื่อขายสตอร์วเบอร์รี่ครั้งหนึ่ง รู้ว่าเขาโปรดปรานผลไม้นี้เป็นพิเศษ
และสู้ราคาเราได้ แมดจ์ ลูกสาวของนายกเทศมนตรี เป็นคนมาเปิด
ประตู เธอเรียนชั้นเดียวกับฉัน การที่เธอเป็นลูกสาวนายกเทศมนตรี
ใครๆ อาจคิดว่าเธอเป็นพวกหัวสูงที่ชอบดูถูกคนอื่น แต่เปล่าเลย เธอ
แค่เป็นตัวของตัวเอง เหมือนฉัน เนื่องจากเราสองคนต่างไม่อยู่กลุ่ม
ไหน จึงกลายเป็นว่าเรามักจะทำอะไรด้วยกันเสมอ อย่างนั่งกินอาหาร
เที่ยงด้วยกัน นั่งติดกันในการประชุม จับคู่กันเวลาเล่นกีฬา เราไม่ค่อย
คุยกันเท่าไร แต่ก็ดีแล้ว

วันนี้เธออยู่ในชุดเดรสสีขาวยาวราคาแพงแทนที่จะเป็นชุดนักเรียน
สีทึมอย่างเช่นทุกครั้ง ผมสืบลอนด์มัตรวบด้วยริบบิ้นสีชมพู ชุดสำหรับ
วันเก็บเกี่ยว

“ชุดสวยนี่” เกลชม

แมดจ์จ้องหน้าเขา พยายามดูว่าเป็นคำชมจากใจหรือแค่ประชด
แต่ชุดของเธอสวยจริงๆ ถ้าเป็นปกติเธอจะไม่มีวันสวมแน่ เธอเม้ม
ปาก แล้วก็ยิ้มออกมา “เออ ถ้าสุดท้ายเป็นฉันที่ต้องไปแคปิตอล ก็
อยากให้ตัวเองดูดีที่สุดจริงๆ”

คราวนี้เป็นตาเกลที่สับสนบ้าง เธอหมายความว่าอย่างที่พูดจริงๆ
หรือแค่อยากต่อปากต่อคำกับเขา ฉันเดาว่าน่าจะเป็นอย่างหลัง

“ไม่มีทางที่เธอจะไปแคปิตอลแน่” เกลพูดอย่างเยือกเย็น ตา
ของเขาไปหยุดที่เข็มกลัดทรงกลมเล็กๆ ที่ประดับอยู่บนชุดของเธอ
ทองคำแท้ งานฝีมือชั้นเยี่ยม สามารถทำให้ครอบครัวหนึ่งมีขนมปัง

กินไปหลายเดือนทีเดียว “เธอจะมีชื่อได้สักเท่าไร? ห้าไปรี ฉันนะมี
หกใบตั้งแต่อายุสิบสองแล้ว”

“นั่นไม่ใช่ความผิดของแมดจ์สักหน่อย” ฉันโพล่งออกไป

“ก็ไม่ใช่ละสิ ไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้น แค่เป็นวิถีทางของ
มันก็เท่านั้นเอง” เกลได้

สีหน้าของแมดจ์เปลี่ยนเป็นเรียบเฉย เธอวางเงินค่าสตอร์วเบอร์รี่
ในมือของฉัน “โชคดีนะ แคตนิส”

“เธอก็เหมือนกัน” ฉันพูด แล้วประตูก็ปิด

เราเดินกลับไปเดอะซีมเจียบบๆ ฉันไม่ชอบทำที่ที่เกลแสดงต่อ
แมดจ์เลย แต่แน่นอน ถูกของเขา ระบบวันเก็บเกี่ยวไม่ยุติธรรมเลย
คนยากจนจะเสียเปรียบที่สุดเสมอ ทุกคนมีหน้าที่ต้องเข้าคัตตัวในวัน
เก็บเกี่ยวเมื่ออายุครบสิบสอง ชื่อของทุกคนจะถูกใส่ลงไปในหนึ่งใบ พอ
อายุสิบสาม - สิบสี่ และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนอายุสิบแปด - ปีสุดท้าย -
ชื่อของทุกคนจะลงไปอยู่ในลูกบอลทั้งหมดเจ็ดใบ นี่คือความจริงที่
เกิดขึ้นกับประชาชนทุกคนทั้งสิบสองเขตของประเทศพาเน็ม

แต่นี่คือหลุมพราง คนจนและหิวโหยอย่างพวกเรา สามารถเลือก
ใส่ชื่อตัวเองเพิ่มเข้าไปได้อีกเพื่อแลกกับชิ้นไม้สี่เหลี่ยมเล็กๆ หนึ่งชิ้น
แต่ละชิ้นมีค่าเท่ากับธัญพืชกับน้ำมันสำหรับหนึ่งคนในปีที่ขาดแคลน
และสามารถใส่ชื่อเพิ่มเพื่อแลกธัญพืชกับน้ำมันให้สมาชิกแต่ละคน
ในครอบครัวได้ด้วย ดังนั้นตอนที่ฉันอายุครบสิบสอง ฉันจึงใส่ชื่อลงไป
สี่ใบ ใบแรกเป็นไปตามกฎ ส่วนอีกสาม สำหรับชิ้นไม้เพื่อแลกธัญพืช
กับน้ำมันให้ตัวเอง พริม และแม่ ที่จริงฉันต้องทำแบบนี้ทุกปี จำนวน
ชื่อที่ใส่เข้าไปของฉันก็เลยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตอนนั้นฉันอายุสิบหก ฉันจะ
มีชื่อทั้งหมดยี่สิบใบ เกลซึ่งอายุสิบแปด และต้องหาเลี้ยงปากท้องห้า
คนในครอบครัวเพียงลำพังมาเป็นเวลาเจ็ดปี มีทั้งหมดยี่สิบสองใบ

คงเข้าใจแล้วว่า เหตุใดคนอย่างแมดจ์ ซึ่งไม่เคยต้องเสี่ยงเพื่อ
ขึ้นไม้ จึงทำให้เกลปะทุขึ้นมาได้ โอกาสที่ชื่อของเธอจะถูกจับขึ้นมา
มีน้อยมาก เมื่อเทียบกับพวกเราที่อยู่ในเดอะซีม ใช่ว่าจะเป็นไปไม่
ได้ - แต่น้อยมาก และแม้กฎจะถูกกำหนดโดยแคปิตอล ไม่ใช่เขต
และไม่ใช่ครอบครัวของแมดจ์อย่างแน่นอน แต่ก็เป็นเรื่องยากที่จะไม่
โกรธคนที่ไม่จำเป็นต้องเอาชื่อไปแลกขึ้นไม้

เกลเองก็รู้ว่าการโกรธแมดจ์เป็นการพาลพาโล หลายวันก่อน
ในป่าลึก ฉันนั่งฟังเขาไววายเรื่องที่ว่า ขึ้นไม้เป็นเพียงเครื่องมืออีก
อย่างที่เป็นต้นเหตุของความลำเค็ญในเขตของเรา เป็นวิธีบ่มเพาะ
ความเกลียดชังระหว่างกรรมกรที่หิวโหยของเดอะซีมกับคนทั่วไปที่รู้
แน่ว่าจะมีอาหารเย็นตักถึงห้องอย่างแน่นอน ดังนั้นฉันมั่นใจได้เลยว่า
เราจะไม่มีความเชื่อใจกัน “การที่เราแตกแยกกันเองเป็นประโยชน์แก่
แคปิตอล” เกลจะพูดแบบนี้ ถ้าไม่มีใครมาได้ยิน นอกจากฉัน หากว่า
นี่ไม่ใช่วันเก็บเกี่ยว หากว่าเด็กสาวเจ้าของเข็มกลัดทองคำ และไม่ต้อง
มีขึ้นไม้ ไม่ได้พูดในสิ่งที่ฉันเชื่อว่าเป็นการพูดด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ขณะเดินไป ฉันเหลือบมองหน้าเกล ซึ่งอารมณ์ยังคงรุ่มภายใน
ได้สีหน้าเรียบเฉย ความเดือดดาลของเขาดูช่างไร้ความหมายสำหรับ
ฉัน แม้ฉันจะไม่เคยเอ่ยออกมาก็ตาม ใช่ว่าฉันจะไม่เห็นด้วยกับเขา ฉัน
เห็นด้วย แต่จะมีประโยชน์อะไรที่ร้องตะโกนตำหนิแคปิตอลกลางป่า
อย่างนี้เล่า มันไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรเลย ไม่ได้ทำให้อะไรๆ ยุติธรรม
ขึ้น ไม่ได้ทำให้ห้องเราอึด อันที่จริงมันกลับจะทำให้สัตว์แถวนี้เตลิด
หนีเสียมากกว่า แต่ฉันก็ปล่อยให้เขาตะโกนต่อไป ทำอย่างนี้ในป่าดี
กว่าไปทำในเขตเป็นไหนๆ

เกลกับฉันแบ่งของที่ได้มา ปลาสองตัวที่เหลืออยู่ ขนมปังอย่างติ
สองก้อน ผัก สตอร์วเบอร์รี่หนึ่งส่วนสี่ แกลลอน เกลือ พาราฟิน และ

เงินอีกนิดหน่อย

“เจอกันที่จัตุรัส” ฉันทบอก

“แต่งตัวสวยๆ มาละ” เขาพูดเรียบๆ

ที่บ้าน แม่กับน้องสาวพร้อมจะไปกันแล้ว แม่สวมชุดสวยตั้งแต่สมัยอยู่ร้านปรุงยา พรึมใส่ชุดของฉันทในวันเก็บเกี่ยวปีแรก เป็นกระโปรงกับเสื้อพลั้วๆ ใหญ่ไปหน่อยสำหรับเธอ แต่แม่เอาเข็มกลัดมากลัดให้พอดีตัว ถึงกระนั้นเธอก็ยังต้องคอยยัดชายเสื้อด้านหลังไว้ในกระโปรง

น้ำอุน่รอรฉันทในอ่าง ฉันทขัดคราบดินและเหงื่อโคลจากป่า และสระผม ฉันทประหลาดใจที่แม่เตรียมชุดสวยของแม่ชุดหนึ่งไว้ให้ เป็นชุดสีน้ำเงินอ่อนกับรองเท้าว้าเข้าชุดกัน

“แนใจหรือคะ” ฉันทถาม พยายามไม่ปฏิเสธเมื่อแม่เสนอจะช่วยเหลือให้ มีอยู่ระยะหนึ่งที่ฉันทโกรธแม่จนไม่ยอมให้แม่ทำอะไรให้เลย แต่นี่เป็นสิ่งที่พิเศษ เสื้อผ้าจากอดีตนี้มีค่าสำหรับแม่มาก

“แนใจสิจ๊ะ รวบผมขึ้นหน่อยด้วยจ๊ะ” แม่บอก ฉันทปล่อยให้แม่เช็ดผมให้ และถักเปียขึ้นไปบนศีรษะ ฉันทแทบจำตัวเองไม่ได้เมื่อส่องกระจกบานร้าวที่วางพียงผนังอยู่

“พืดูสวยเชียว” พรึมพูดเสียงแผ่ว

“และก็ดูไม่เหมือนตัวพี่เลยใช้มั้ละ” ฉันทพูดแล้วกอดเธอ เพราะรู้ว่าเวลา 2-3 ชั่วโมงต่อจากนี้จะเลวร้ายมากสำหรับเธอ นี่เป็นวันเก็บเกี่ยวปีแรกของพรึม แม้จะค่อนข้างปลอดภัย เพราะมีชื่อเธอแค่ใบเดียวก็ตาม ยังไงฉันทก็ไม่ยอมให้เธอเอาชื่อไปแลกชิ้นไม้แน่ แต่เธอเป็นห่วงฉันท กลัวว่าสิ่งที่ไม่คาดคิดอาจเกิดขึ้นได้

ฉันทคอยปกป้องพรึมทุกวิถีทางเท่าที่ทำได้เสมอ แต่ในวันเก็บเกี่ยวนี้ฉันทไม่มีอำนาจใดๆ ความเจ็บปวดรวดร้าวที่ฉันทจะรู้สึกเสมอเมื่อเธอเจ็บปวด เอ่อล้นขึ้นในอกจนกลัวว่าจะปรากฏออกมาทางสีหน้า

ด้วย ฉันสังเกตเห็นว่าชายเสื้อด้านหลังหลุดออกมาจากกระโปรงของเธออีกแล้ว แต่ก็พยายามบังคับให้ตัวเองสงบลง “เก็บหางหน่อยสิจ๊ะ แม่เปิดหน่อย” ฉันพูดพลางสอดเสื่อลงในกระโปรงของเธอแล้วลอบให้เข้าที่

พริมหัวเราะคิก แล้วส่งเสียง “ก้าบ” เบาๆ ใต้นั้น

“ก้าบตัวเองเถอะ” ฉันพูด หัวเราะเสียงสดใสอย่างที่มีพริมคนเดียวจะทำให้ฉันหัวเราะแบบนี้ได้ “มานี่ มากินกันดีกว่า” ฉันว่าแล้วจิบหน้าผากเธอ

ปลากับผักปรุงเป็นสตูเสิร์ฟเรียบร้อยแล้ว แต่นั่นสำหรับมือค้ำเราตกลงกันว่าจะเก็บสตอร์วเบอร์รี่กับขนมปังอย่างดีไว้เป็นอาหารมือเย็นเพื่อให้เป็นโอกาสพิเศษ และเลือกดีมมจากเจ้าเลดี แพะของพริม และกินขนมปังเนื้อหยาบทำด้วยธัญพืชที่ได้จากการแลกชิ้นไม้แทน แม้จะไม่มีใครนึกยากก็ตาม

พอบ่ายโมงเราก็ตรงไปยังจัตุรัส การมาร่วมชุมนุมถือเป็นข้อบังคับ เว้นเสียแต่ว่าคุณกำลังใกล้ตาย ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ในตอนเย็นจะมีเจ้าหน้าที่มาตรวจ และถ้าไม่จริง ก็เตรียมติดคุกได้เลย

ความจริงมันช่างเลวร้ายเหลือเกิน ที่พวกเขาจัดพิธีเก็บเกี่ยวขึ้นที่จัตุรัส มันเป็นหนึ่งในสถานที่อันน่ารื่นรมย์เพียงไม่กี่แห่งของเขต 12 จัตุรัสแห่งนี้รายล้อมด้วยร้านรวง และในวันที่มีตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากอากาศเป็นใจ มันจะให้ความรู้สึกเหมือนวันหยุดพักผ่อนเลยทีเดียว แต่วันนี้ แม้จะมีป้ายผ้าสีสดสดใสแขวนอยู่ตามตึกกรมบ้านช่อง ทว่าบรรยากาศกลับเคร่งขรึม ช่างกลัองนั่งรออยู่บนหลังคาเหมือนกับอึ้งรังแต่จะช่วยเหลือให้บรรยากาศชวนหดหู่ยิ่งขึ้น

ผู้คนต่อแถวลงชื้ออย่างเงียบๆ วันเก็บเกี่ยวเป็นโอกาสอันดีสำหรับแคปิตอลที่จะสำรวจจำนวนประชากรด้วยเช่นกัน เด็กอายุ

สิบสองถึงสิบแปดจะถูกต้อนรับเข้าไปในบริเวณที่มีเชือกกัน แบ่งกลุ่มตามอายุ มากที่สุดคืออยู่แถวหน้า เด็กลงมาอย่างพริบตาอยู่ด้านหลัง สมาชิกในครอบครัวอื่นเป็นแถวรอบเส้นแบ่งเขต กุมมือกันและกันไว้แน่น แต่มีคนอื่นด้วย พวกที่คนซึ่งตนรักไม่ต้องเสียดาย หรือคนที่ไม่สนใจสิ่งใดอีกแล้ว คนพวกนี้จะเข้ามาปะปนในฝูงชน เพื่อพนันขันต่อว่าใครคือเด็กสองคนที่จะถูกจับชื่อขึ้นมา บ้างก็พนันกันเรื่องอายุ บ้างพนันกันว่าจะเป็นเด็กจากเดอะซีมหรือลูกพ่อค้า ไม่ก็พนันกันว่าเด็กคนนั้นจะกลัวจนคุมสติไม่อยู่และปล่อยโฮออกมาหรือไม่ คนส่วนใหญ่ไม่เล่นด้วยกับพวกที่หาเงินจากการทำผิดกฎหมาย แต่ก็พยายามระมัดระวังตัว ระมัดระวังอย่างมาก เพราะคนกลุ่มเดียวกันนี้อาจเป็นอีกคาบข่าวก็ได้ มีใครบ้างล่ะที่ไม่ทำผิดกฎหมาย ฉันก็อาจจะถูกยิงได้ทุกวัน โทษฐานออกไปล่าสัตว์ ทว่าความหิวของคนมีอำนาจช่วยปกป้องฉันไว้ ต่างคนต่างมีทางหนีทีไล่ของตัวเอง

ไม่ว่าอะไรก็ตาม เกลกับฉันเห็นพ้องกันว่า ถ้าต้องเลือกระหว่างตายเพราะความหิว กับมีลูกกระสุนฝังในหัว ลูกกระสุนจะเร็วกว่ามาก สถานที่เริ่มคับแคบจนรู้สึกอึดอัดเมื่อคนหลังไหลเข้ามา แม้จัตุรัสจะค่อนข้างกว้างขวาง แต่ก็ไม่พอรองรับประชากรของเขต 12 จำนวนเกือบแปดพันคน คนมาซ้ำจะถูกต้อนรับไปยังถนนข้างๆ กัน ซึ่งพวกเขาสามารถดูเหตุการณ์จากจอที่รัฐถ่ายทอดสดมาให้ดู

ฉันยืนอยู่ในกลุ่มเด็กอายุสิบหกปีจากเดอะซีม เราทุกคนพยักหน้าทักทายกันอย่างแแกนๆ ก่อนจะพุ่งความสนใจไปยังเวทีชั่วคราวซึ่งตั้งขึ้นหน้าอาคารกระทรวงยุติธรรม บนนั้นมีเก้าอี้วางอยู่สามตัว แทนโพเดียมหนึ่งแทน และลูกบอลแก้วใบใหญ่สองใบ ใบหนึ่งสำหรับเด็กผู้ชาย อีกใบสำหรับเด็กผู้หญิง ฉันจ้องมองแผ่นกระดานในลูกบอลสำหรับรายชื่อเด็กผู้หญิง ยี่สิบในนั้นมีชื่อ แคตนิส เอฟเวอร์ดีนเซียน

อยู่ด้วยลายมือประณีต

เก้าอี้สองในสามตัวมีนายกเทศมนตรีอันเดอร์ซี --- พ่อของแมดจ์ ชายร่างสูง หัวล้าน และเอเฟพี ทรินเกต พี่เลี้ยงประจำเขต 12 ซึ่งเพิ่งมาถึงหมาดๆ จากแคปิตอลพร้อมพันธมิตรชาวจัดจ่นดูน่ากลัว ผมสืออกชมพู และสูงสี่เหลี่ยมสดใสเหมือนฤดูใบไม้ผลิ ทั้งคู่คุยกันพิมพ์มาแล้วหันไปมองเก้าอี้ตัวที่ว่างด้วยสายตากังวล

ทันทีที่หน้าพิกาประจำเมืองตีบอกเวลาสองครั้ง นายกเทศมนตรีก็ก้าวขึ้นไปยังแท่นโพเดียมแล้วเริ่มอ่าน เรื่องราวเหมือนเดิมทุกปี เล่าถึงประวัติศาสตร์ของพาเน็ม ประเทศซึ่งผุดขึ้นจากถ้ำถ่านของสถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งมีชื่อว่าอเมริกาเหนือ เขากล่าวถึงภัยพิบัติที่เกิดขึ้น ภัยแล้ง พายุ ไฟไหม้ น้ำทะเลที่กัดเซาะเข้ามาในฝั่ง กลืนกินพื้นดินไปมากมาย สงครามอันตรายอันโหดร้ายเพื่อแย่งชิงอาหารที่หลงเหลืออยู่น้อยนิด ผลก็คือ พาเน็ม แคปิตอลอันเรืองรองล้อมรอบด้วยเขตทั้งสิบสามอันนำมาซึ่งสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองแก่ประชากร แล้วยุคมืดก็มาถึง หลายเขตลุกฮือขึ้นต่อต้านแคปิตอล สิบสองเขตพ่ายแพ้ เขตที่สิบสามถูกทำลายสิ้นซาก สนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏทำให้เรามีกฎหมายใหม่เพื่อรับประกันสันติภาพ และเพื่อเตือนใจเราทุกๆ ปีว่า ยุคมืดจะไม่เกิดขึ้นอีก --- และนั่นทำให้เรามี “เกมล่าชีวิต”

กฎของเกมล่าชีวิตเรียบง่าย เพื่อเป็นการลงทัณฑ์สำหรับการก่อกบฏ เขตทั้งสิบสองต้องส่งเด็กชายหญิงอย่างละคนเรียกว่า *บรรณาการ* เข้ามาร่วมแข่งขัน บรรณาการทั้งสี่สิบสี่คนจะถูกขังไว้ในลานประลองกลางแจ้งอันกว้างใหญ่ ที่ซึ่งสามารถรองรับทุกสิ่งทุกอย่าง -- ตั้งแต่ทะเลทรายที่แผดเผาจนถึงที่รกร้างอันหนาวเหน็บ ตลอดช่วงเวลาหลายสัปดาห์ ผู้แข่งขันจะต้องต่อสู้กันจนถึงตาย และบรรณาการคนสุดท้ายที่ยืนหยัดอยู่ได้คือผู้ชนะ

การพาเด็กๆ ไปจากเขตทุกเขตของเรา และบังคับให้พวกเขา เช่นฆ่ากันเองขณะที่เราเฝ้ามอง เป็นวิธีที่แคบปิดล้อมเรามาก เราทั้งหมดขึ้นอยู่กับความเมตตาของพวกเขา ว่าเรามีโอกาสน้อยแค่ไหนที่จะรอดชีวิตหากคิดแข็งข้ออีกหน ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ถ้อยคำอย่างไร แต่สารที่ส่งออกมาชัดเจนยิ่งว่า “ดูวิธีที่พวกเราพาลูกๆ ของแกไปสังเวยสิ พวกแกไม่สามารถทำอะไรได้สักอย่าง แคพวกแกกระดิกนิ้วเราก็จะทำลายพวกแกไม่ให้เหลือซาก เหมือนที่ทำกับเขตสิบสามงะละ”

เพื่อให้การหยามเหยียดควบคุมไปกับการทรมานพวกเรา แคบปิดล้อมได้บังคับให้เราปฏิบัติตามเกมล่าชีวิตเหมือนเป็นงานรื่นเริง การแข่งขันกีฬาที่แต่ละเขตทำหั่นกันเอง บรรณาการคนสุดท้ายที่อยู่รอดจะได้รับชีวิตแห่งความสุขสบายเมื่อกลับถึงบ้าน เขตของเขาจะได้รางวัลมากมาย ส่วนใหญ่จะเป็นอาหารตลอดทั้งปี แคบปิดล้อมจะเอาธัญพืช น้ำมัน และกระทั่งของแพงอย่างน้ำตาลออกมาให้เขตที่เป็นผู้ชนะได้เชยชม ขณะที่พวกที่เหลือต้องต่อสู้กับความอดอยาก

“นี่เป็นทั้งเวลาแห่งการสำนึกผิดและเวลาแห่งการขอบคุณ”
นายกเทศมนตรีกล่าวเสียงสูงๆ ต่ำๆ

จากนั้นเขาก็อ่านรายชื่อผู้ชนะในอดีตของเขต 12 ตลอดเจ็ดสิบสี่ปีที่ผ่านมา เขตเรามีผู้ชนะแค่สองคน และมีเพียงคนเดียวที่ยังมีชีวิตคือ เฮย์มิตซ์ อะเบอร์นาธิ ชายวัยกลางคนพุงพลุ้ย ผู้ซึ่งขณะนี้งำลังร้องตะโกนอะไรสักอย่างที่ฟังไม่ได้ศัพท์ เดินโผล่ขึ้นเวที และนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่สาม เขาเมา เมาจัดเสียด้วย ผู้ชนะตอบสนองด้วยการปรบมือพอเป็นพิธี แต่เขามีเมียงและพยายามสวมหมวกออฟที่ ทรินเกตซึ่งพยายามปกป้องเท่าที่ทำได้

สีหน้านายกเทศมนตรีดูกังวล เพราะเหตุการณ์ทั้งหมดนี้กำลังถูกถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ ตอนนี้เขต 12 คงกลายเป็นตัวตลกของ

พาเน็มไปแล้ว และเขารู้ดี จึงพยายามรีบดึงความสนใจกลับมายังวัน
เก็บเกี่ยวด้วยการแนะนำเอฟฟี ทรินเกต

เอฟฟี ทรินเกต ซึ่งร่าเริง มีชีวิตชีวาเช่นเคย วิ่งเหาะๆ ไปยัง
แท่นไฟเดียม และพูดประโยคเด็ดประจำตัว “สุขสันต์วันแห่งเกมล่า
ชีวิต! ขอให้โชคเข้าข้างคุณตลอดเกม!” ผมสี่ชมพูของเธอต้องเป็นวิก
แน่น เพราะลอนผมเลื่อนลงจากตรงกลางเล็กน้อยหลังจากเผชิญกับ
เฮย์มิตซ์ เธอพล่ามต่ออีกหน่อยว่าเป็นเกียรติที่ได้อยู่ที่นี้ แม้ทุกคนจะ
รู้ว่าเธออยากจะย้ายไปเขตที่ดีกว่า เขตที่ผู้ชนะมีมารยาท ไม่ใช่ซีเมา
หย่าเปที่ลวนลามเธอต่อหน้าคนทั้งชาติ

ท่ามกลางฝูงชน เกลหันม้ายิ้มบางๆ ให้ฉัน ขณะทำงานวันเก็บ
เกี่ยวดำเนินต่อไป อย่างน้อยนี่ก็เป็นสิ่งบันเทิงใจเล็กๆ น้อยๆ แต่แล้ว
จู่ๆ ฉันก็คิดถึงเกลกับแผ่นชื่อทั้งสี่สิบสองของเขาในลูกบอลแก้วใบ
ใหญ่ใบนั้น กับโชคที่ไม่เข้าข้างเขาเอาเสียเลย เมื่อเทียบกับเด็กหนุ่ม
ส่วนใหญ่ บางทีเกลก็อาจกำลังคิดอย่างเดียวกันเกี่ยวกับฉัน เพราะ
สีหน้าของเขาเคร่งเครียดขึ้นมา แล้วเบือนหน้าหนี “แต่ยังมีชื่ออีกตั้ง
เป็นพันๆ นี่นา” ฉันนี่ก็อยากให้ตัวเองกระซิบบอกเขาได้

ได้เวลาจับรายชื่อแล้ว เอฟฟี ทรินเกตพูดเหมือนที่เคยเสมอ
“สุภาพสตรีก่อนนะคะ!” แล้วเดินไปยังลูกบอลแก้วซึ่งมีรายชื่อเด็ก
ผู้หญิง เธอล้วงลึกลงไปลูกบอล ก่อนจะดึงกระดาษแผ่นหนึ่งออก
มา ฝูงชนกลั่นหายใจพร้อมกันจนสามารถได้ยินเสียงเข็มตัก ฉันรู้สึก
คลื่นไส้ หวังหมดใจว่าจะไม่ใช่ชื่อฉัน ไม่ใช่ชื่อฉัน ไม่ใช่ชื่อฉัน

เอฟฟี ทรินเกตเดินกลับมายังแท่นไฟเดียม คลีกระดาษแผ่น
นั้น แล้วอ่านชื่อออกมาเสียงดังฟังชัด ไม่ใช่ชื่อฉัน

แต่เป็น พริมโรส เอฟเวอร์ดีน

2

ครั้งหนึ่ง ตอนที่ฉันอยู่ในจุดบอดบนต้นไม้ นิ่งรอสัตว์ที่ผ่านไป ฉันเผลอหลับและร่วงตกลงมาหลังกระแทกพื้นจากกระยะลื่นหลุด เหมือนว่าแรงกระแทกได้กระชกเอาลมทุกเฮือกออกจากปอด ฉันนอนอยู่ตรงนั้นพยายามสูดลมหายใจเข้า ปล่อยลมหายใจออก เพื่อทำอะไรสักอย่าง และนั่นคือสิ่งที่ฉันรู้สึกเวลานี้ พยายามนึกวิธีสูดลมหายใจพูดไม่ออก ตกตะลึงขณะที่ชื่อนั้นสะทอนไปมาในหัว ใครคนหนึ่งจับแขนฉัน เด็กชายจากเดอะซีม ฉันคิดว่าบางทีฉันอาจจะกำลังร่วงลงไปอยู่ที่พื้น เขาจึงมาคว้าตัวฉันไว้

ต้องมีบางอย่างผิดพลาดแน่ เป็นไปไม่ได้ พรหมมีชื่ออยู่ใบเดียวท่ามกลางแผ่นกระดาษจำนวนมากมายหลายพัน! โอกาสที่ชื่อของเธอจะถูกจับขึ้นมามีน้อยมากจนฉันแทบไม่กังวล ฉันไม่ได้ทำทุกอย่างแล้วหรือ -- ไม่ยอมให้เธอเอาชื่อไปแลกชิ้นไม้ของฉัน แผ่นกระดาษใบเดียว ใบเดียวในจำนวนมากมายหลายพัน เธอเป็นต่อเต็มที่ แต่

นั่นไม่สำคัญแล้ว

จากที่ไหนสักแห่งไกลออกไป ฉันได้ยินเสียงฝูงชนพิมพ์ด้วยความเศร้าใจเหมือนเช่นทุกครั้งที่ได้กอายุสิบสองถูกเลือก ไม่มีใครคิดว่ามันยุติธรรม แล้วฉันก็เห็นเธอ ใบหน้าซีดเผือด มือสองข้างกำแน่นข้างลำตัว เดินตัวแข็ง ก้าวเล็กๆ ตรงไปยังเวที เธอเดินผ่านฉันไป ฉันเห็นชายเสื้อด้านหลังของเธอหลุดออกจากขอบกระโปรง ชายเสื้อหลุดจากขอบกระโปรงเป็นรูปหางเปิด รายละเอียดนี้เองที่ทำให้สติของฉันกลับคืนมา

“พริม!” ฉันเห็นเสียงออกจากลำคอ แล้วกลั้วเนื้อก็เริ่มขยับอีกหน “พริม!” ฉันไม่จำเป็นต้องแหวกฝ่าฝูงชน เด็กคนอื่นๆ ก้าวหลบทันที เปิดทางให้ฉันวิ่งตรงไปยังเวที ฉันถึงตัวพริมตอนที่เธอกำลังจะก้าวขึ้นบันไดพอดิ ฉันยื่นแขนออก บัดเธอไปด้านหลัง

“ฉันขออาสา!” ฉันพูดกระหืดกระหอบ “ฉันขออาสาเป็นบรรณาการ!”

ความสับสนวุ่นวายเกิดขึ้นบนเวที เขต 12 ไม่มีอาสาสมัครมานานหลายทศวรรษ ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติเริ่มขึ้นสนิม กฎก็คือ เมื่อชื่อของบรรณาการถูกหยิบขึ้นจากลูกบอล เด็กชายคนอื่นที่มีคุณสมบัติเหมาะสม...หากชื่อที่อ่านออกมาเป็นเด็กชาย หรือเด็กหญิง...หากชื่อที่อ่านออกมาเป็นเด็กหญิง สามารถก้าวออกมาข้างหน้าเพื่ออาสาแทนเขาหรือเธอได้ ในบางเขต การได้รับเลือกในวันเก็บเกี่ยวถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ผู้คนกระหือ้นกระหือหรือที่จะเสี่ยงชีวิต การขันอาสาที่จะสลับซับซ้อน แต่ในเขต 12 ที่ซึ่งคำว่า บรรณาการ มีความหมายเดียวกับศพ อาสาสมัครจึงสูญพันธุ์ไปนานแล้ว

“ดีจริง!” เอฟฟี่ ทรินเกตว่า “แต่ฉันคิดว่าเราควรแนะนำผู้ชนะในวันเก็บเกี่ยวก่อน แล้วจากนั้นค่อยถามหาอาสาสมัครนะคะ และถ้า

มีใครก้าวออกมาตอนนั้น เราค่อย อืม...” เสียงของเธอหายไป อย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก

“มันสำคัญตรงไหนล่ะ” นายกเทศมนตรีโพล่งขึ้น เขามองฉันด้วยสีหน้าเจ็บปวด จริงๆ แล้วเขาไม่รู้จั๊กฉันหรอก คงคลั่งคล้ายคลั่งคลามากกว่า ฉันเป็นเด็กหญิงที่โฮสตรอร์เบอร์รี่ไปขาย เด็กหญิงที่ถูกสาวของเขาอาจเคยคุยด้วยบางครั้ง เด็กหญิงที่เมื่อห้าปีก่อนยื่นเบียดอยู่กับแม่และน้องสาว ขณะที่เขามอบเหรียญกล้าหาญให้แก่ลูกสาวคนโต เหรียญสำหรับพ่อของเธอ ที่ดับสลายไปในเหมือง เขาจำมันได้ใช่ไหม “มันสำคัญตรงไหนล่ะ” เขาทวนคำด้วยเสียงแหบห้าว “ให้เธอก้าวมาข้างหน้าเถอะ”

พริมหวีดร้องราวกับคนเสียสติอยู่ข้างหลังฉัน กอดแขนผอมแห่งรอบตัวฉันแน่นราวกับคีม “ไม่นะ แคตนิส! ไม่! พี่ไปไม่ได้นะ!”

“พริม ปล่อย” ฉันพูดเสียงแข็ง เพราะฉันกำลังว่าวุ่นใจ และฉันไม่อยากจะให้ออกมา เมื่อพวกเขาถ่ายทอดเทปบันทึกภาพงานวันเก็บเกี่ยวคืนนี้ ทุกคนจะสังเกตเห็นน้ำตาฉัน และจะถูกมองว่าฉันเป็นเป้าโจมตีได้ง่าย เป็นพวกอ่อนแอ ฉันจะไม่มีวันให้ใครตราหน้าอย่างนั้นแน่ “ปล่อย!”

ฉันรู้สึกว่ามีคนมาดึงเธอออกจากหลัง ฉันหันไปและเห็นเกลอุ้มพริมขึ้นจากพื้น เธอกำลังทุบตีท่อนแขนเขา “ขึ้นไปสิ แคตนิส!” เขาพยายามบังคับน้ำเสียงให้เป็นปกติ แล้วก็อุ้มพริมตรงไปหาแม่ของฉัน ฉันรวบรวมสติ แล้วก้าวขึ้นบันได

“ดีค่ะ เยี่ยมมาก!” เอฟพี ทรินเกตพล่าม “นี่แหละคือสปิริตของเกมล่าชีวิตโดยแท้!” เธอดีใจที่ในที่สุดก็ได้อยู่ในเขตที่มีอะไรตื่นเต้นบ้าง “ที่อะไรจะ”

ฉันกลืนน้ำลายอย่างยากเย็น “แคตนิส เอฟเวอร์ติน” ฉันตอบ

“พนันก็ได้ เด็กคนนั้นต้องเป็นน้องสาวเธอแน่ ไม่อยากให้น้องสาวคิดว่าเกียรติอันเกรียงไกรไปครองข้ามหน้าข้ามตาจริงไหมคะ เอาละทุกคน! ขอเสียงปรบมือดังๆ ให้บรรณาการคนล่าสุดของเราหน่อย!”
เอฟพี ทรินเกตพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

เพื่อเกียรติภูมิตลอดกาลของผู้คนในเขต 12 ไม่มีใครปรบมือเลย แม้แต่พวกที่กำลังพนันขันต่อ ซึ่งปกติไม่เคยสนใจอะไร อาจเป็นเพราะพวกเขา รู้จักฉันที่เดอะฮีบ หรือรู้จักพ่อของฉัน หรือเคยพบกับพริม ซึ่งไม่มีใครอดใจไม่เอ็นดูเธอได้ ดังนั้นแทนที่จะพยักหน้ารับเสียงปรบมือ ฉันจึงยืนนิ่งไม่ขยับ ขณะที่พวกเขาแสดงการคัดค้านในรูปแบบที่แรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ -- ด้วยการเงิบ เป็นการบอกว่าเราไม่ยอมรับ ไม่ให้อภัย ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ผิด

จากนั้นบางสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น อย่างน้อยที่สุด ก็ฉันคนหนึ่งละที่ไม่คาดคิด เพราะฉันไม่คิดว่าเขต 12 จะเป็นที่ซึ่งมีคนเป็นห่วงเป็นใยฉัน การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นนับตั้งแต่ฉันก้าวขึ้นมาแทนที่พริม และตอนนี้ดูเหมือนว่าฉันจะกลายเป็นบุคคลที่เป็นที่รักไปเสียแล้ว เริ่มจากคนเดียว จากนั้นก็อีกคน แล้วก็เกือบทุกคนในฝูงชน พวกกันยกนิ้วสามนิ้วของมือซ้าย นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง ขึ้นแตะริมฝีปากแล้วยื่นมาทางฉัน มันเป็นท่าเก่าแก่ของเขตเรา ซึ่งแทบไม่เคยปรากฏให้เห็นแล้ว ยกเว้นนานๆ ครั้งในงานศพ มันหมายถึงการขอบคุณ ความชื่นชม หมายถึงการบอกลาคนที่คุณรัก

ตอนนี้ฉันแทบจะกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่แล้ว แต่โชคดีที่เฮย์มิตซ์เลือกเวลานี้เดินโซเซข้ามเวทีมาแสดงความยินดีกับฉัน “ดูเธอสิ ดูเธอคนนี่ดี!” เขาตะโกนลั่นพลางวาดแขนข้างหนึ่งมาโอบไหล่ฉัน ในสภาพทรุดโทรมอย่างนั้นเขาแข็งแรงอย่างไม่น่าเชื่อ “ฉันชอบเธอ!”
ลมปากของเขามีกลิ่นเหล้าคูลิ่ง ครั้งล่าสุดที่เขาอาบหน้าน่าจะนานมา

แล้ว “ช่าง...” เขานึกคำพูดไม่ออก “กล้าหาญ!” เขาประกาศอย่างมีชัย “มากกว่าแก!” เขาปล่อยฉัน แล้วเดินไปหน้าเวที “มากกว่าแก!” เขาตะโกน พลังชี้ไปยังกล้องตัวหนึ่ง

นี่เขากำลังพูดกับผู้ชม หรือว่าเมาเสียจนกล้าด่าพวกแคปิตอลจริงๆ กันแน่ ฉันไม่มีวันรู้ เพราะก่อนที่จะพูดต่อ เฮย์มิตซ์ก็พลัดตกเวที และสลบเหมือดไป

เขาน่ารังเกียจก็จริง แต่ฉันขอบคุณเขาเหลือเกิน กล้องทุกตัวหันไปจับภาพเขาด้วยความยินดี ทำให้ฉันมีเวลามากพอที่จะปลดปล่อยเสียงสะอื้นที่จุกอยู่ในลำคอและตั้งสติอีกครั้ง ฉันยื่นเอามือไพล่หลัง มองออกไปไกลๆ เห็นเนินเขาที่ป็นขึ้นไปเมื่อเช้านี้กับเกล เป็นเวลาครู่หนึ่ง ที่ฉันโหยหาอยากทำอะไรบางอย่างเสียเหลือเกิน...ความคิดที่ว่าเราจะหนีจากเขต...เข้าไปอยู่ในป่า...แต่ฉันรู้ว่าฉันทำถูกแล้วที่ไม่หนี ไม่อย่างนั้นใครล่ะจะมาอาสาแทนพริม

เฮย์มิตซ์ถูกนำตัวใส่เปลแล้วหามออกไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่เอฟฟี่ ทรินเกตนำกลับเข้าสู่งานต่อ “ช่างเป็นวันที่น่าตื่นเต้นอะไรเช่นนี้!” เธอพูดเสียงลั่นรัวพลังขยับวิกผมซึ่งเอียงกระเท่เว่รไปทางขวาให้เข้าที่ “แต่ความตื่นเต้นเร้าใจว่านี่กำลังจะมาถึงแล้ว! ได้เวลาเลือกบรรณาการชายของเราแล้วค่า!” เพื่อจะควบคุมสถานการณ์ ทรงผมอันไร้สาระของตนไว้ให้จงได้ เอฟฟี่วางมือข้างหนึ่งบนศีรษะ ขณะเดินไปยังลูกบอลที่บรรจุรายชื่อบุคคลชาย แล้วคว่ำกระดาษแผ่นแรกที่สัมผัสกับมือ เธอก้าวฉับๆ กลับมายังแท่นโพเดียม เร็วจนฉันไม่มีเวลาภาวนาให้เกลปลอดภัยตอนที่เธออ่านชื่อนั้น “พีต้า เมลลาร์ก”

พีต้า เมลลาร์ก!

โธ่! ไม่นะ ฉันคิด ไม่ใช่เขานะ ฉันจำชื่อนี้ได้ แม้จะไม่เคยพูดกับเจ้าของชื่อตรงๆ สักครั้งก็ตาม พีต้า เมลลาร์ก

โชคไม่เข้าข้างฉันเลยวันนี้

ฉันเฝ้ามองเขาเดินตรงมายังเวที ร่างสูงพอประมาณ ลำหอนาผมสีเทาบลอนด์เป็นลอนตกลงมาปรกหน้าผาก สีหน้าตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น เห็นถึงความพยายามของเขาที่จะไม่แสดงความรู้สึกใดๆ แต่ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นมีแววตื่นตระหนกอย่างที่ผมเห็นบ่อยๆ ในเหยื่อที่ฉันล่า กระนั้นก็ดี เขาก้าวขึ้นบันไดอย่างมั่นคง และเข้าประจำที่

เอฟพี ทรินเกตตามหาอาสาสมัคร แต่ไม่มีใครก้าวออกมา เขามีพี่ชายสองคน ฉันรู้ เคยเห็นพวกเขาในร้านขนมปัง แต่บางทีคนหนึ่งอาจแก่เกินไปที่จะอาสา และอีกคนไม่อาสา นี่เป็นเรื่องปกติของวันเก็บเกี่ยว ส่วนใหญ่ไม่มีใครในครอบครัวยอมเสียสละตัวเอง สิ่งที่ฉันทำถือเป็นการเปลี่ยนแปลงสำคัญ

นายกเทศมนตรีเริ่มอ่านสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏยาวเหยียดและน่าเบื่อเช่นที่ทำทุกปีเมื่อถึงตอนนี้ - มันคือกฎ - แต่ฉันไม่สนใจจะฟัง

ทำไมถึงเป็นเขา ฉันคิด จากนั้นจึงพยายามโน้มหน้าตัวเองให้เชื่อว่าเรื่องนั้นไม่สำคัญ พีต้า เมลลาร์กับฉันไม่ได้เป็นเพื่อนกัน ไม่ได้อยู่ละแวกเดียวกันด้วยซ้ำ เราไม่คุยกัน มีปฏิสัมพันธ์กันจริงๆ เพียงครั้งเดียวเมื่อหลายปีก่อน บางทีเขาอาจลืมไปแล้วก็ได้ แต่ฉันไม่ลืม และรู้ว่าไม่มีวันลืม...

มันเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุด พ่อของฉันตายเพราะอุบัติเหตุในเมืองสามเดือนก่อนหน้านั้น ในเดือนมกราคมอันหนาวเหน็บที่สุดเท่าที่ทุกคนจำได้ ความรู้สึกที่ซาไปหมดจากการสูญเสียพ่อเพิ่งผ่านพ้น และจู่ๆ ความเจ็บปวดก็จะพุ่งเข้าโจมตีโดยไม่ทันตั้งตัว มันถาโถมลงบนตัว ฉันร้องสะอึกสะอื้นอย่างหนักจนร่างสั่นไปทั้งตัว พ่อจ๋า พ่ออยู่ในไหน ฉันร่ำร้องอยู่ในใจ พ่อทิ้งเราไปไหน แน่นอน ไม่เคย

มีคำตอบกลับมา

เขตมอบเงินก้อนเล็กให้เราเป็นค่าชดเชยการเสียชีวิตของพ่อ เพียงพอที่จะใช้จ่ายตลอดหนึ่งเดือนแห่งความทุกข์ระทม โดยคาดว่าแม่น่าจะใช้เวลาช่วงนี้หางานได้แล้ว แต่แม่ไม่ได้ทำ แม่ไม่ได้ทำอะไรเลย ได้แต่นั่งแช่อยู่ในเก้าอี้ หรือที่บอຍกว่านั้นคือนอนคุศคู้ยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียง สายตาจบั้งตรงที่ใดที่หนึ่งไกลๆ นานๆ ครั้งจะขยับตัว ลูกขึ้นราวกับมีเรื่องเร่งด่วนให้ต้องสะสาง แต่แล้วก็ทรุดตัวลง กลับสู่ความนิ่งเฉยอีกครั้ง ไม่ว่าพริมจะวิงวอนเพียงใดก็ดูเหมือนจะไร้ผล

ฉันกลัวจับใจ ตอนนั้นฉันคิดว่าแม่คงถูกขังอยู่ในโลกแห่งความเศร้าโศกอันหมองหม่น แต่ตอนนั้น ทั้งหมดที่รู้คือ ฉันไม่ได้เสียพ่อไปเท่านั้น แต่แม่ด้วย ฉันอายุสิบเอ็ด พริมเจ็ด ตอนที่ฉันต้องรับหน้าที่หัวหน้าครอบครัว ไม่มีทางเลือกอื่น ฉันซื้ออาหารจากตลาด พยายามปรุงสุกฝีมือ พยายามทำให้พริมและตัวเองสะอาดสะอาดอันพอที่จะพบเจอผู้คน เพราะหากมีใครรู้ว่าแม่ไม่สามารถดูแลเราต่อไปได้แล้ว เขตจะพรากเราไปจากแม่ ส่งเราไปอยู่บ้านสงเคราะห์ ตลอดเวลาที่เติบโตมา ฉันเห็นเด็กๆ เหล่านี้ที่โรงเรียน ความเศร้าสร้อย ริวรอยของมือที่โกรธกริ้ววระทับอยู่บนใบหน้า ไหล่ของพวกเขาโค้งงอไปข้างหน้าด้วยความสิ้นหวัง ฉันไม่มีวันปล่อยให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นกับพริมเด็ดขาด พริมผู้บอบบางและอ่อนหวาน คนที่ร้องไห้เมื่อฉันร้องโดยที่เธอเองไม่รู้สาเหตุด้วยซ้ำ คนที่หิวผมและถักเปียให้แม่ก่อนเราไปโรงเรียน คนที่ยังเซ็ดถูกระจกที่พ่อใช้ส่องเวลาโกนหนวดทุกคืน เพราะพ่อเกลียดคราบเขม่าถ่านหินซึ่งจับทุกสิ่งทุกอย่างในเดอะซีม บ้านสงเคราะห์จะบดขยี้เธอราวกับแมลงตัวหนึ่ง ดังนั้นฉันจึงเก็บความยากลำบากของเราไว้เป็นความลับ

แต่เงินร่อยหรอลง และเราค่อยๆ อุดตายอย่างช้าๆ ฉันไม่รู้จะพูดอะไรอื่นได้ดีกว่านี้ ได้แต่พร่ำบอกตัวเองว่าให้อุดทนรอจนถึงเดือน พฤษภาคม แต่วันที่ 8 พฤษภาคมเท่านั้น แล้วฉันจะมีอายุครบสิบสองปี และสามารถลงชื่อเพื่อขอรับขึ้นไม้ แลกกับสัญญาพีชกับน้ำมันอันล้ำค่าสำหรับเลี้ยงปากท้อง เพียงแต่ยังอีกหลายสัปดาห์กว่าวันนั้นจะมา ถึง เราคงตายก่อนแน่

ความอดอยากไม่ใช่ชะตากรรมผิดปกติในเขต 12 ไม่มีใครไม่เคยเห็นเหยื่อของมัน คนเฒ่าคนแก่ที่ทำงานไม่ได้ เด็กๆ ในครอบครัวที่มีสมาชิกมากเกินไปจะหาเลี้ยงไหว ผู้ได้รับบาดเจ็บจากในเมืองที่เดินเร่ร่อนอยู่ตามถนน และวันหนึ่ง เราจะบังเอิญพบพวกเขานั่งนิ่ง ฟิงก้าแพง หรือนอนอยู่ในทุ่งเมโดว์ เราจะได้ยินเสียงร้องโหยหวนจากบ้านหลังใดหลังหนึ่ง แล้วผู้พิทักษ์สันติภาพก็จะถูกตามมาเก็บศพ ความอดอยากไม่เคยเป็นสาเหตุการเสียชีวิตโดยตรง ส่วนใหญ่จะเป็นไข้หวัดหรือปอดบวม แต่นั่นหลอกใครไม่ได้หรอก

บ่ายวันที่ฉันเจอกับพีต้า เมลลาร์ก สายฝนเย็นเฉียบกำลังกระหน่ำลงมาอย่างไม่ปรานีปราศรัย ฉันอยู่ในเมือง พยายามขายเสื้อผ้าทารกที่เก่าจนลู่ยของพริมในตลาด แต่ไม่มีใครสนใจ แม้จะเคยไปเดอะฮ็อบกับพ่อมาแล้วหลายครั้ง แต่ฉันยังกลัวเกินกว่าจะกล้าเสี่ยงเข้าไปในสถานที่อันดิบเถื่อนเช่นนั้นคนเดียว สายฝนกระหน่ำใส่เสื้อแจ็กเก็ตลำตัวของพ่อจนชุ่มโชก หนาวเข้าไปถึงกระดูก สามวันมาแล้วที่เราไม่ได้กินอะไรเลยนอกจากน้ำเปล่าต้มกับไบมินต์แห้งเก่าเก็บที่ฉันเจอหลังตู้เก็บถ้วยชาม ตอนที่ตลาดวาย ฉันตัวสั่นเต็มจนทำห่อเสื้อผ้าทารกร่วงลงในแอ่งโคลน ฉันไม่ก้มลงเก็บขึ้นมาเพราะกลัวจะล้มคะมำและไม่อาจลุกยืนได้อีก ยิ่งกว่านั้น มันเป็นเสื้อผ้าที่ไม่มีใครอยากได้

ฉันกลับบ้านไม่ได้ เพราะที่บ้านมีแม่กับดวงตาไร้ชีวิตกับน้องสาวแถมตอบ ริมฝีปากแตกกระแหว่งรออยู่ ฉันไม่สามารถเดินเข้าไปในห้องที่มีควันโขมงจากกิ่งไม้และชิ้นที่ฉันคู้ยหามาจากกองขยะชายป่า เนื่องจากถ่านหินหมดนั้นได้ สองมือของฉันว่างเปล่าไร้ความหวังใด

ฉันเดินโซซัดโซเซไปตามตรอกโคลนเฉอะแฉะหลังร้านค้าซึ่งให้บริการคนเมืองผู้มั่งคั่ง บรรดาพ่อค้าอาศัยอยู่ชั้นบนของร้าน ดังนั้นจึงเท่ากับฉันอยู่หลังบ้านพวกเขาก็ว่าได้ ฉันจำได้ถึงภาพรางๆ ของแปลงดอกไม้ที่ยังไม่ได้เพาะปลูกสิ่งใดสำหรับฤดูใบไม้ผลิ แพะหนึ่งหรือสองตัวในคอก สุนัขตัวเปียกโชกถูกล่ามไว้กับเสา คอตก ยอมจำนนอยู่ในขี้ดินขี้โคลน

การลักขโมยทุกรูปแบบเป็นสิ่งต้องห้ามในเขต 12 เป็นการกระทำที่มีโทษถึงตาย แต่ความคิดผุดขึ้นในใจฉันว่าอาจจะมီးอะไรสักอย่างอยู่ในถังขยะ และนั่นคงไม่เป็นไร อาจจะมีกระดูกของพ่อค้าเนื้อ หรือผักเน่าจากร้านขายของชำ อะไรสักอย่างที่ไม่มีการสิ้นหวังพอจะกินนอกจากครอบครัวของฉัน แต่โชคร้าย ขยะเพิ่งถูกเก็บไป

ตอนเดินผ่านร้านขนมปัง กลิ่นขนมปังอบใหม่หอมฟุ้งจนฉันรู้สึกตาลาย เตอบอบอยู่หลังร้าน แสงสีทองอร่ามกระจายออกมาจากประตูครัวที่เปิดอยู่ ฉันยืนราวต้องมนตร์จากความร้อนและกลิ่นอันเย้ายวน กระทั่งสายฝนตกลงมาขัดจังหวะ นิ้วเย็นเยือกของมันซอนไ้ลงมาตามแผ่นหลัง บังคับให้ฉันกลับมาใช้ชีวิต ฉันเปิดฝาดังขยะของร้านขนมปัง และพบว่ามันว่างเปล่า หมดจด อย่างเลือดเย็น

ทันใดนั้นก็มီးเสียงตวาดดังลั่น ฉันเงยหน้าขึ้น เห็นภรรยาคนทำขนมปังกำลังไล่ตะเพิดฉัน นางบอกว่า อยากให้นางโทร.แจ้งผู้พิทักษ์สันติภาพงั้นหรือ และว่านางสะอิดสะเอียนเพียงใดเมื่อเห็นบรรดาเด็กเหลือออกจากเตอะซีมมาคู้ยตะกุกถังขยะของนาง ถ้อยคำเหล่านั้น

น่าเกลียด แต่ฉันไม่มีข้อแก้ตัว ขณะค่อยๆ วางฝากลับที่เดิมแล้วถอยออกไป ฉันสังเกตเห็นเขา เด็กชายผมบลอนด์ กำลังลอบมองจากด้านหลังของแม่ ฉันเคยเห็นเขาที่โรงเรียน เขารุ่นเดียวกับฉัน แต่ฉันไม่รู้จักชื่อ เขาอยู่ในกลุ่มเด็กเมือง แล้วฉันจะไปรู้จักได้อย่างไรละ แม่ของเขากลับเข้าไปในร้านขนมปัง บ่นพึมพำ แต่เขาคงจะยื่นเฝาดูฉันอยู่ตอนที่ฉันเดินไปหลังเล้าหมูบ้านเขาแล้วยื่นพิงตันแอปเปิ้ลเก่าแก่ตรงสุดทาง เริ่มตระหนักชัดว่าไม่สามารถหาอะไรติดมือกลับบ้าน เขาฉันอ่อนแรง ฉันทรุดฮวบลงไปกองอยู่ที่รากของมัน ทุกอย่างมากเกินไปจะรับไหว ฉันป่วย อ่อนแอ และเหนื่อยเหลือเกิน โดย ฉันเหนื่อยเหลือเกิน ปล่อยให้พวกเขาโทร.แจ้งผู้พิทักษ์สันติภาพแล้วพาเราไปบ้านสงเคราะห์เถอะ ฉันคิด หรือถ้าให้ดีกว่านั้น ปล่อยฉันให้ตายอยู่ตรงนี้ท่ามกลางสายฝนเถอะ

เสียงข่าวของกระทบกันในร้านขนมปัง แล้วฉันก็ได้ยินหญิงคนนั้นกรีดร้องดังขึ้นอีกครั้ง ตามด้วยเสียงตบตี ฉันสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น เสียงฝีเท้าโคลนตรงมาทางฉัน ฉันคิดว่า เป็นนางแน่ นางกำลังถือไม้มาไล่ฉัน แต่ไม่ใช่ กลับเป็นเด็กชายคนนั้น ในอ้อมแขนหอบขนมปังสองก้อนใหญ่ที่คงร่วงลงในกองไฟ เพราะผิวนอกของมันไหม้เกรียม แม่ของเขาตะโกนลั่น “เอาไปเลี้ยงหมูซะ ไล่ลูกเวร! ขนมปังใหม่ๆ แบบนี้คนสติดีที่ไหนจะซื้อ!”

เขาเริ่มหักส่วนที่ไหม้โยนลงในราง เสียงกระดิ่งหน้าร้านขนมปังดังขึ้น แล้วแม่ของเขาก็ผลุบหายเข้าไปบริการลูกค้า

เด็กชายไม่แม้กระทั่งเหลือบมองมาทางฉัน แต่ฉันเฝ้าดูเขาอยู่ เพราะขนมปังนั้น เพราะแนวแดงปูดบนโหนกแก้ม นางตีเขาด้วยอะไรพ่อแม่ไม่เคยตีเรา ฉันนึกภาพไม่ออกจริงๆ เด็กชายหันกลับไปมองร้านขนมปังเหมือนกำลังตรวจสอบว่าทางสะดวกหรือไม่ จากนั้นก็หัน

ความสนใจกลับมาที่หมู แล้วโยนขนมปังก้อนหนึ่งมาทางฉัน ตามด้วยอีกก้อน แล้วก็วิ่งรีบเข้าไปในร้าน ปิดประตูห้องครัวแน่นตามหลัง

ฉันเขม่นมองก้อนขนมปังอย่างไม่เชื่อสายตา มันยังอยู่ในสภาพดีมากเลยทีเดียว เว้นก็แต่ส่วนที่ไหม้ นี่เขาตั้งใจให้ฉันอย่างนั้นหรือ ต้องใช่แน่ เพราะมันอยู่ตรงเท้าฉันพอดี ฉันรีบยึดก้อนขนมปังใส่ไว้ในเสื้อก่อนที่จะมีใครมาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น จากนั้นกระชับเสื้อแจ็กเก็ตแน่น แล้วรีบจ้ำอ้าวออกไป ความร้อนฉ่ของขนมปังนาบอยู่บนผิวของฉัน แต่ฉันกอดมันแน่นขึ้นอีก รักสามันไว้ด้วยชีวิต

ตอนที่กลับถึงบ้าน ขนมปังเย็นลงบ้างแล้ว แต่ข้างในยังอุ่นอยู่ พอฉันวางลงบนโต๊ะ พรึมก็ยื่นมือออกมาจะฉีกกินทันที แต่ฉันบอกให้เธอนั่งลงก่อน แล้วพยายามเอาแม่มานั่งร่วมโต๊ะกับเรา รินน้ำชาอุ่นๆ ชูขนมปังส่วนที่ไหม้ออกแล้วหัน เรากินทีละแผ่น ทีละแผ่น จนหมดทั้งก้อน ขนมปังรสชาติดีทีเดียว ยัดได้ลูกเกตกับถั่ว

ฉันวางเสื้อผ้าอังไฟให้แห้ง คลานขึ้นเตียง แล้วหลับผล็อยลงหลับสนิทโดยไม่ฝัน เช้าวันต่อมาจึงเริ่มเข้าใจว่า เด็กชายคนนั้นอาจตั้งใจทำขนมปังทั้งสองก้อนไหม้ก็ได้ เขาอาจทิ้งมันลงในกองไฟ รู้ดีว่านั่นหมายถึงการถูกทำโทษ เพื่อจะนำมาให้ฉัน แต่ฉันสลับความคิดนั้นทิ้งไป ต้องเป็นความบังเอิญ เขาจะทำอย่างนั้นไปเพื่ออะไร เขาไม่รู้จักฉันด้วยซ้ำ ถึงอย่างนั้น แคโยนขนมปังให้ฉันก็เป็นความกรุณามากโขแล้ว แน่นอนว่าเขาจะต้องถูกเขียนหากโดนจับได้ ฉันไม่เข้าใจการกระทำของเขาจริงๆ

เรากินขนมปังอีกหลายแผ่นเป็นอาหารมื้อเช้า แล้วมุ่งหน้าไปโรงเรียน เหมือนว่าฤดูใบไม้ผลิมาถึงแค่ชั่วข้ามคืน อากาศอบอุ่นและหอมหวาน หมูเมฆเป็นปุย ที่โรงเรียน ฉันเดินผ่านเด็กชายคนนั้นที่โถงนอกห้องเรียน แก้มของเขาบวมฉุน ตาฟก้ำ เขาอยู่กับเพื่อน ไม่แสดง

ท่าทีใดๆ ว่าเห็นฉัน แต่ตอนที่ฉันไปรับพริมและกำลังเดินกลับบ้าน ในบ่ายวันนั้น ฉันเห็นเขาจ้องมองฉันจากอีกฟากของสนามโรงเรียน ตาต่อตาสบกันเพียงเสี้ยววินาที แล้วเขาก็หันไปอีกทาง ฉันหลุบตา รู้สึกอับอาย และนั่นคือตอนที่ฉันเห็นสิ่งนั้น ดอกแดนดิไลอันดอกแรกของปี ความคิดหนึ่งผุดขึ้น ฉันนึกถึงโมงยามที่อยู่ใกล้กับพ่อ รู้แล้วว่าเราจะมีชีวิตรอดอย่างไร

จนทุกวันนี้ฉันก็ยังไม่อาจสลัดความเกี่ยวโยงระหว่างเด็กชายคนนั้น-- พีต้า เมลลาร์ก กับขนมปังที่หยิบยื่นความหวังให้แก่ฉัน และดอกแดนดิไลอันที่เตือนให้รู้ว่าฉันยังไม่อับจนหนทาง--ทิ้งไปได้ มากกว่าหนึ่งครั้งที่ฉันเดินเข้าไปในโถงทางเดินของโรงเรียน และเห็นสายตาของเขาจับจ้องมองมา เพียงเพื่อจะริบเปื้อนหนี้ ฉันรู้สึกเหมือนเป็นหนี้เขา ฉันเกลียดการเป็นหนี้ใคร บางทีถ้าฉันได้ขอบคุณเขาสักครั้ง ฉันอาจรู้สึกสบายสน้อยกว่านี้ก็ได้ ฉันนึกถึงเรื่องนี้อยู่สองสามครั้ง แต่ไม่มีโอกาสสักที และตอนนี้โอกาสนั้นไม่มีวันมาถึงอีกแล้ว เพราะว่าเรากำลังถูกโยนเข้าลานประลองเพื่อสู้กันจนตาย ฉันจะไปพูดขอบคุณเขาในนั้นได้อย่างไรละ มันคงดูไม่จริงจังแน่ถ้าฉันกำลังพยายามจะปาดคอเขา

นายกเทศมนตรีอ่านสนธิสัญญาว่าด้วยความผิดฐานกบฏที่น่าเบื่อจบแล้ว และทำท่าบอกลให้พีต้ากับฉันจับมือกัน มือของเขาหนักแน่นและอุ่น เหมือนกับขนมปังสองก้อนนั้น พีต้าจ้องตาและบีบมือฉันซึ่งฉันคิดว่าเป็นการให้กำลังใจ หรือบางทีอาจเป็นแค่กล้ามเนื้อที่กระตุกด้วยความวิตกกังวลก็ได้

เราหันกลับไปหาฝูงชนขณะที่เพลงชาติของพานีเมบรเรลง

ดีจริง ฉันคิด พวกเรามีทั้งหมดยี่สิบสี่คน ถ้าโชคเข้าข้าง บางทีคนอื่นอาจจะฆ่าเขา ก่อนที่ฉันจะลงมือก็ได้

แต่ว่า หลังๆ มานี้โชคพึ่งพาไม่ได้เสียเลยนี่สิ

3

ทันทีที่เพลงชาติจบลง เจ้าหน้าที่ก็เข้ามาคุมตัวเรา ไม่ได้หมายความว่าเราถูกใส่กุญแจมือหรืออะไรทำนองนั้น เพียงแต่ผู้พิทักษ์สันติภาพกลุ่มหนึ่งตรงเข้ามานำตัวเราเดินผ่านเข้าไปในประตูด้านหน้าอาคารกระทรวงยุติธรรม บางทีในอดีตอาจจะเคยมีบรรณาการที่พยายามหลบหนี แต่ฉันไม่เคยเห็นสักครั้ง

ทันทีที่เข้าไปข้างใน ฉันก็ถูกพาไปยังห้องห้องหนึ่งและทิ้งให้อยู่ตามลำพัง นี่เป็นสถานที่หรูหราที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้เข้าไป พรมเนื้อหนานุ่ม มีโซฟาผ้ากำมะหยี่หนึ่งตัว และเก้าอี้จำนวนหนึ่ง ฉันรู้จักกำมะหยี่เพราะแม่มีชุดกระโปรงที่มีปกทำด้วยผ้าแบบนี้ ฉันนั่งลงบนโซฟา อดยกมือลูบได้เนื้อผ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่ได้ มันช่วยให้ฉันสงบลง ขณะพยายามเตรียมรับมือกับชั่วโมงต่อไปที่จะมาถึง ซึ่งถูกจัดสรรไว้ให้บรรณาการรำลอบบุคคลอันเป็นที่รัก ฉันจะยอมให้ตัวเองตื่นกลัวและออกจากห้องในสภาพจุกแคง ตามวมซ้ำไม่ได้ การร้องไห้ไม่ใช่

ทางเลือก ที่สถานีรถไฟจะมีกล้องบันทึกภาพมากกว่านี้

น้องสาวกับแม่ของฉันเข้ามาก่อน ฉันยื่นมือไปหาพริม เธอขึ้นมา นั่งบนตัก คล้องแขนรอบคอฉัน ศีรษะซบไหล่ แบบเดียวกับที่เธอเคยทำเมื่อครั้งยังเดินเตาะแตะ แม่นั่งลงข้างฉัน โอบเราสองคนไว้ เป็นเวลา 2-3 นาทีที่ทุกคนนิ่งเงียบ แล้วฉันก็เริ่มสงสัยคนทั้งสองว่าต้องทำอะไรบ้างระหว่างที่ฉันไม่อยู่ทำสิ่งต่างๆ ให้

พริมต้องไม่เอาชื่อไปแลกชิ้นไม้ เธอกับแม่จะอยู่รอดได้ถ้าตั้งใจ พริมสามารถขายนมแพะกับเนยแข็ง แม่ยังปรุงยาให้คนในเดอะซิมได้ เกลจะเป็นคนหาสมุนไพรที่แม่ปลูกเองไม่ได้มาให้ แต่แม่ต้องคอยบอกเขา เพราะเขาไม่คุ้นเคยกับของพวกนี้เหมือนฉัน นอกจากนี้เขายังจะล่าสัตว์มาให้โดยไม่ขอสิ่งตอบแทน เราได้ตกลงกันเรื่องนี้มาประมาณปีหนึ่งได้ แต่เราควรขอบคุณเขาด้วยการให้อะไรกลับไปบ้าง เช่น นมหรือยา

ฉันไม่เสียเวลาแนะนำให้พริมเรียนรู้วิธีล่าสัตว์ เคยพยายามสอนเธออยู่สองสามครั้ง แต่คือหายนะโดยแท้ เธอกลัวป่า และเมื่อไรก็ตามที่ฉันยังอะไรสักอย่าง เธอจะน้ำตาคลอ เอาแต่พูดว่าเราอาจจะรักษามันให้หายได้ถ้ากลับบ้านทันเวลา แต่เธอประสบความสำเร็จดีเยี่ยมกับแพะของเธอ ฉันจึงเน้นเรื่องนั้นแทน

หลังจากเสร็จสิ้นการสังเสียเรื่องเชื้อเพลิงและการแลกเปลี่ยนสินค้า บอกให้พริมต้องเรียนหนังสือต่อแล้ว ฉันก็หันไปหาแม่ จับแขนบีบแน่น “ฟังหนูพูดให้ดีนะ แม่ฟังอยู่หรือเปล่า” แม่พยักหน้า หน้าตาตื่นเพราะน้ำเสียงจริงจังของฉัน แม่คงรู้ว่าฉันจะพูดเรื่องอะไร “แม่จะหนีไม่ได้อีกแล้ว” ฉันพูด

แม่จ้องมองพื้น “แม่รู้ แม่จะไม่หนี แม่ช่วยไม่ได้กับสิ่งที่เกิดขึ้น--”

“ช่างเถอะคะ แต่ตอนนี้แม่ต้องช่วยแล้ว แม่จะไม่สนใจอะไร
ปล่อยให้พริมดูแลตัวเองไม่ได้ หนูไม่สามารถอยู่ดูแลแม่กับน้องอีก
แล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าแม่จะเห็นอะไรบนจอ แม่ต้องรับปาก
หนูว่าแม่จะสู้ จะผ่านมันไปให้ได้!” เสียงฉันดังขึ้นเรื่อยๆ จนเป็น
ตะโกน ในน้ำเสียงนั้นคือความโกรธและความกลัวทั้งหมดทั้งมวลที่
ฉันรู้สึกกับการไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้นของแม่ในหลายปีที่ผ่านมา

แม่แกะมือที่บีบแขนแม่อยู่ออก เริ่มโกรธขึ้นเสียเอง “ฉันไม่
สบาย ถ้าฉันมียาอย่างที่คุณมีอยู่ตอนนี้ ฉันก็คงรักษาตัวเองได้”

เรื่องที่คุณช่วยอาจจะจริงก็ได้ ฉันเคยเห็นแม่รักษาคนที่ทุกซ์
ทรมาณเพราะความเศร้าโศกจนหายมาแล้ว บางทีอาจเป็นความป่วย
แต่เราไม่สามารถที่จะป่วยได้อีกแล้ว

“งั้นก็รักษาตัว แล้วก็ดูแลน้องด้วย!” ฉันว่า

“ฉันไม่เป็นไรหรอก แคตนิส” พริมพูด จับใบหน้าฉันไว้ด้วย
สองมือ “พี่ก็ต้องดูแลตัวเองด้วย พี่ว่องไวและกล้าหาญมาก บางที
พี่อาจชนะก็ได้”

ฉันไม่ชนะหรอก ในหัวใจพริมต้องรู้แน่ การชิงชัยยิ่งใหญ่เกิน
ความสามารถของฉัน เด็กๆ จากเขตที่มีฐานะมั่งคั่งร่ำรวยกว่า พี่ซึ่ง
ชัยชนะคือเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ พวกที่ผ่านการฝึกฝนมาตลอดชีวิต
เพื่อการนี้ เด็กผู้ชายที่ตัวโตกว่าฉันสองถึงสามเท่า เด็กผู้หญิงที่รู้วิธี
ฆ่ายี่สิบวิธีด้วยมีดเล่มเดียว ไซลิ ต้องมีพวกที่เป็นอย่างฉันด้วย พวก
ที่ถูกขจัดทิ้งก่อนที่ความสนุกที่แท้จริงจะเริ่ม

“อาจจะ” ฉันพูด เพราะฉันคงไม่อาจบอกให้แม่สู้ต่อไปหาก
ตัวเองยอมจำนนเสียก่อนแล้ว อีกอย่าง ไม่ใช่นิสัยของฉันที่จะถอดใจ
โดยไม่ได้สู้ แม่ดูเหมือนว่ายากจะเอาชนะก็ตาม “แล้วพวกเราจะรวม
เหมือนเฮย์มิตซ์”

“ฉันไม่สนหรอกว่าเราจะรวยหรือเปล่า แค่อยากให้พี่กลับบ้าน
ที่จะพยายามใช้ใหม่ จริงๆ นะ พยายามจริงๆ นะ” พริมย้ำ

“จ๊ะ จะพยายาม พยายามจริงๆ สาบานได้” ฉันรับคำ รู้ว่าต้อง
ทำเพื่อพริม

ผู้พิทักษ์สันติภาพมาที่ประตู ส่งสัญญาณให้รู้ว่าเวลาของเรา
หมดลงแล้ว เราสามคนสวมกอดกันแน่นจนเจ็บ สิ่งเดียวที่ฉันพร่ำ
พูดคือ “ฉันรักเธอนะพริม หนูรักแม่นะคะ รักทั้งสองคน” แม่กับพริม
พูดอย่างเดียวกัน ก่อนที่ผู้พิทักษ์สันติภาพจะสั่งให้ทั้งคู่ออกไปแล้ว
ปิดประตู ฉันซุกหน้าลงกับหมอนกำมะหยี่ใบหนึ่ง เหมือนกับว่าฉันจะ
สามารถสะกดกันไม่ให้ทุกอย่างออกไปได้

ใครอีกคนเดินเข้ามาในห้อง เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง ฉันรู้สึกประ-
หลาดใจที่เห็นคนทำขนมปัง พ่อของพีต้า เมลลาร์ก ไม่อยากเชื่อว่า
เขาจะมาเยี่ยมฉัน ทั้งที่ในอีกไม่ช้าฉันต้องพยายามฆ่าลูกชายของเขา
แต่เรารู้จักกันผิวเผิน เขารู้จักพริมมากกว่าฉัน เวลาเธอเอาเนยแข็ง
จากนมแพะไปขายที่เดอะฮ็อบ เธอจะกันไว้สองก้อนสำหรับเขา เขา
จะให้ขนมปังกับเธอมากเป็นพิเศษเป็นการแลกเปลี่ยน เรามักรอให้
ยายแม่มด ภรรยาของเขาไปที่อื่นก่อน แล้วค่อยเข้าไปแลก เพราะเขา
ใจดีกว่ามาก ฉันแน่ใจว่าเขาจะไม่มีวันตีลูกชายเพราะเหตุขนมปังใหม่
อย่างที่นางทำแน่ ว่าแต่เขามาหาฉันทำไม

คนทำขนมปังนั่งท่าทางกระอักกระอ่วนอย่างหมิ่นเหม่บนขอบ
เก้าอี้หุ้มผ้ากำมะหยี่ เขาเป็นชายไหล่กว้าง ร่างใหญ่ มีแผลไหม้จาก
การใช้เวลาหลายปีอยู่หน้าเตาอบ เขาคงจะรำลาลูกชายของเขามา
แล้ว

เขาดึงห่อกระดาษสีขาวยอกจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตแล้วยื่น
ให้ ฉันเปิดออก เห็นคุกกี้ มันคือสิ่งฟุ่มเฟือยที่เราไม่มีวันซื้อได้

“ขอบคุณค่ะ” ฉันบอก แม้แต่เวลาปกติ คนทำขนมปังก็ไม่ใช่คนช่างพูดอยู่แล้ว ในเวลาแบบนี้เขายังไม่มีคำเอ่ยแม้แต่คำเดียว “หนูได้กินขนมปังของคุณเมื่อเช้านี้ เกลเพื่อนหนูเอากะรอกไปแลงมา” เขาพยักหน้า เหมือนว่าจะจำกะรอกได้ “มันไม่คุ้มเลยสำหรับคุณ” ฉันบอก แต่เขายังโหล่เหมือนกับบอกว่ามันไม่สำคัญ

ฉันคิดอะไรอื่นไม่ออกอีก เราจึงนั่งกันเงียบๆ จนกระทั่งผู้พิทักษ์สันติภาพคนหนึ่งเข้ามาเรียกเขา เขาลุกยืนแล้วกระแอม “ฉันจะดูแลแม่สาวน้อยให้ เธอจะไม่อดอยากแน่”

คำพูดของเขาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก ลูกค้าของฉันมักจะเอ็นดูพริ้มจากใจจริง บางทีความเอ็นดูของพวกเขาอาจมากพอที่จะทำให้เธออยู่รอดก็ได้

แขกคนต่อไปของฉันก็เห็นข้อความคาดหมายเช่นกัน แมดจ์เดินตรงเข้ามาหา เธอไม่ได้มีน้ำตาคลอหรือพูดจาเสียงไปเสียงมา น้ำเสียงร็อนรนของเธอทำให้ฉันประหลาดใจ “ในลานประลอง พวกเขาจะยอมให้เธอพกสิ่งของจากเขตติดตัวได้หนึ่งอย่าง สิ่งที่จะเตือนให้เธอนึกถึงบ้าน เธอจะพกสิ่งนี้ไว้ได้ไหม” เธอยื่นเข็มกลัดทองคำทรงกลมซึ่งกลัดอยู่บนชุดของเธอก่อนหน้านี้ให้ ก่อนหน้านั้นฉันไม่ได้สนใจมันมากนัก แต่ตอนนี้ฉันเพิ่งเห็นว่ามันเป็นนกตัวเล็กๆ กระพือปีกบิน

“เข็มกลัดของเธอนี้” ฉันพูด ฉันไม่เคยนึกถึงเรื่องการพกของที่ระลึกจากเขตติดตัวเลย

“นี่ ฉันจะกลัดบนชุดให้ ตกलगใหม่” แมดจ์ไม่รอคำตอบ โน้มตัวเข้ามาใกล้จนก้นตัวนั้นไ้บนชุดที่ฉันสวมอยู่ “สัญญาได้ไหมว่าเธอจะติดมันเข้าไปในลานประลองด้วย แคตนิส” เธอถาม “สัญญานะ”

“ได้” ฉันรับคำ คุณก็...เข็มกลัด...วันนี้ฉันได้รับของขวัญหลายอย่างที่เดียว แมดจ์ให้เพิ่มอีกหนึ่ง...จุมพิตบนแก้ม แล้วเธอก็ออกไป

ทำให้ฉันคิดว่า บางทีตลอดเวลาที่ผ่านมา แมดจ์อาจจะเป็นเพื่อนฉันจริงๆ ก็ได้

สุดท้ายเกลก็เข้ามา แม้ว่าจะไม่เคยมีเรื่องโรแมนติกระหว่างเราสองเลย แต่เมื่อเขาอำแขนออก ฉันก็ไม่ลังเลที่จะโผล่เข้าหา ฉันคุ้นเคยกับร่างกายของเขาดี ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหว กลิ่นควันไฟในป่า แม้แต่เสียงเต้นของหัวใจที่ฉันรู้จักจากช่วงเวลาของความเงียบขณะล่าสัตว์ --- แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้สัมผัสจริงๆ กล้ามเนื้อนั้นแน่นไว้ไขมันแน่นกับตัวฉัน

“ฟังนะ” เขาพูด “ใช้มีดน่าจะง่าย แต่เธอต้องมีธนูในมือด้วย นั่นเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของเธอ”

“เขาอาจไม่มีธนูให้ก็ได้” ฉันพูด นี่ก็ถึงปีที่ไม่มีเพียงคาทาตะปูดูน่ากลัวที่บรรณาการจะใช้ทุบเข่นฆ่ากันให้ตาย

“งั้นก็ทำขึ้นเองสิ” เกลว่า “ต่อให้เป็นคันธนูที่ไม่ดี ก็ยังดีกว่าไม่มีละนะ”

ฉันเคยลองทำคันธนูเลียนแบบพ่อแล้ว แต่ไม่สำเร็จ มันไม่ง่ายเลยสักนิด ขนาดพ่อเองบางครั้งยังต้องโยนงานของตนทิ้งเลย

“ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะมีไม้หรือเปล่า” ฉันพูด มีอยู่ปีหนึ่งพวกเขาเอาทุกคนไปที่ในภูมิภาคที่แล้งร้าง ไม่มีอะไรนอกจากหินก้อนใหญ่ และทรายกับพุ่มไม้หรือมแฮร์ม ฉันเกลียดปีนั้นเป็นพิเศษ คู่ต่อสู้หลายคนถูกพิษกัดตาย หรือไม่ก็คลุ้มคลั่งเพราะความกระหาย

“เดี๋ยวนี้มีไม้เกือบทุกปีแล้วละ” เกลพยายามต่อ “ตั้งแต่ปีนั้นที่กว่าครึ่งตายเพราะความหนาวเสียก่อน ทำให้ไม่ค่อยสนุก”

จริงของเกล เราเคยนั่งดูเกมล่าชีวิตในปีหนึ่งที่ผู้เล่นหนาวตายในตอนกลางคืน เราแทบไม่เห็นใคร เพราะพวกเขาเอาแต่นั่งกอดกันกลม ไม่มีไม้ฟืนให้ก่อไฟ ไม่มีคบเพลิง หรืออะไรทั้งสิ้น ชาวแคปิตอล

ลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าการแข่งขันปีนั้นตกม้าตาย เพราะทุกคนตายลงอย่างเงียบเชียบโดยไม่มีเลือดตกยางออก นับแต่นั้นมาจึงมักมีไม้ให้ก่อไฟกัน

“ใช่ ปกติจะมีให้บ้าง” ฉันทว่า

“แคตนิส มันก็เป็นแค่การล่าแหละ และเธอเป็นนักล่าฝีมือดีที่สุดในที่ฉันรู้จัก” เกลว่า

“มันไม่ใช่แค่การล่าหรอก พวกเขาใช้อาวุธ และคิดเป็น” ฉันทแย้ง

“เธอก็เหมือนกัน และเธอก็ฝึกฝนมามากด้วย ฝึกจากของจริง” เขาพูด “เธอรู้วิธีล่า”

“แต่นั้นไม่ใช่คน” ฉันทบอก

“แล้วมันต่างกันตรงไหนล่ะ” เกลถาม ท่าทางซึ่งขัง

สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวก็คือ ถ้าฉันสามารถลืมนได้ว่าพวกเขาเป็น คน มันก็จะไม่ต่างกันเลย

ผู้พิทักษ์สันติภาพกลับมาเร็วเหลือเกิน เกลขอเวลาอีกหน่อย แต่พวกเขาลากเกลออกไป ฉันทเริ่มตื่นตระหนก “อย่าปล่อยให้แม่กับน้องฉันอดตายนะ!” ฉันทร้องลั่น จับมือเขาไว้

“รับรอง! เธอก็รู้ว่าฉันไม่มีวันทำอย่างนั้นแน่! แคตนิส จำไว้ นะ--” เขาพูด แล้วพวกเขาก็กระซอกเราออกจากกันก่อนที่จะกระแทกประตูปิด ไม่มีทางที่ฉันจะรู้อีกแล้วว่าเกลอยากให้ฉันทำอะไร

ระยะทางจากกระทรวงยุติธรรมไปถึงสถานีรถไฟแค่นั่งรถครู่เดียว ฉันทไม่เคยนั่งรถยนต์มาก่อน แค่เกวียนก็ยังน้อยครั้งมาก ในเดอะซิม เราไปไหนมาไหนด้วยสองเท้า

ฉันทคิดถูกที่ไม่ร้องไห้ สถานีตลาดล่าไปด้วยผู้สื่อข่าวกับกล้องที่เหมือนตัวแมลงซึ่งหันตรงมาที่หน้าฉันท แต่ฉันทฝึกวิธีขจัดความรู้สึกทั้งหมดออกจากใบหน้ามาเยอะแล้ว และตอนนี้ก็กำลังทำอยู่ ฉันทเห็น

ภาพตัวเองแสบหนึ่งในจอโทรทัศน์บนผนังซึ่งกำลังออกอากาศการมาถึงของฉันสดๆ และรู้สึกพึงพอใจกับสีหน้าที่ดูน่าเบื่อหน่ายเต็มประดาของตัวเอง

ในทางตรงกันข้าม เห็นได้ชัดว่า พีต้า เมลลาร์กเพิ่งร้องไห้มาที่หน้าสนใจคือดูเหมือนเขาไม่พยายามปกปิดเลย ทำให้ฉันนึกสงสัยขึ้นมาว่าจะเป็นการกลยุทธ์ในการเล่นเกมนของเขาหรือไม่ ที่จะให้ดูอ่อนแอและหวาดหวั่น เพื่อให้บรรณาการคนอื่นๆ สบายใจว่าเขาไม่ใช่คู่แข่งเลย แล้วค่อยแผลงฤทธิ์ทีหลัง วิธีนี้เคยได้ผลดียิ่งกว่าเด็กหญิงคนหนึ่งใจฮั่นหา เมสัน จากเขต 7 เมื่อหลายปีก่อน ท่าทางเธอดูขี้แย ซลาดเขลาจนไม่มีใครสนใจ จนกระทั่งเหลือผู้แข่งขันเพียงหยิบมือ จึงปรากฏว่าเธอสามารถลงมือฆ่าอย่างโหดเหี้ยม วิธีที่เธอเล่น ดูฉลาดทีเดียว แต่ถ้าพีต้า เมลลาร์กจะใช้กลยุทธ์นี้ก็ดูจะประหลาดไปหน่อย เพราะเขาเป็นลูกคนทำขนมปัง ตลอดหลายปีของการมีอาหารให้กินอิม และการยกถาดขนมปังเข้าออก ทำให้เขามีแผ่นอกกว้างและแข็งแรง คงต้องปีบน้ำตากันหนักหน่อยหากจะหลอกให้คนมองข้ามเขาไป

เราต้องยืนอยู่ตรงประตูทางขึ้นรถไฟคู่อื่นหนึ่งเพื่อให้อึดจับภาพ จากนั้นจึงได้รับอนุญาตให้เข้าข้างใน ก่อนที่ประตูจะปิดลงด้วยความกรุณาด้านหลัง ขบวนรถไฟเริ่มขยับทันที

ฉันรู้สึกตื่นเต้นกับความเร็วในตอนแรก แน่นนอน ฉันไม่เคยขึ้นรถไฟ เพราะการเดินทางข้ามเขตเป็นสิ่งต้องห้าม เว้นแต่เพื่อปฏิบัติหน้าที่ซึ่งได้รับอนุมัติอย่างเป็นทางการ ซึ่งสำหรับเรา ก็คือการขนส่งถ่านหินเป็นหลัก แต่นี่ไม่ใช่ขบวนรถไฟขนถ่านหินธรรมดา มันเป็นหนึ่งในรถไฟความเร็วสูงของแคปิตอล ความเร็วเฉลี่ย 250 ไมล์ต่อชั่วโมง การเดินทางสู่แคปิตอลของเราจะกินเวลาไม่ถึงวัน

ที่โรงเรียน เราเรียนกันว่าแคปิตอลสร้างขึ้นในสถานีซึ่งครั้งหนึ่ง

ชื่อ เดอะร็อกกี้ ส่วนเขต 12 อยู่ในดินแดนที่รู้จักกันในชื่อ แอปป์ลาเชีย หลายร้อยปีก่อนพวกเขาทำเหมืองถ่านหินกันที่นี่ เป็นเหตุผลว่าทำไม คนงานของเราจึงต้องขุดลงไปลึกนัก

เพราะเหตุใดไม่รู้ได้ ทุกอย่างที่โรงเรียนจึงวกเข้าเรื่องถ่านหิน เสียทั้งหมด นอกจากวิชาการอ่านและคณิตศาสตร์พื้นฐานแล้ว เรื่อง ที่สอนส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับถ่านหินทั้งสิ้น เว้นแต่การบรรยายประจำ สัปดาห์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของพาเนม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องไร้สาระ ว่าด้วยเรื่องหนี้บุญคุณของเราต่อแคปิตอล ฉันรู้ว่าเรื่องราวที่แท้จริง ของการกบฏจะต้องมีอะไรมากกว่าที่พวกเขาพยายามกรอกหูเราแน่ แต่ไม่อยากเสียเวลาคิดเรื่องพวกนี้ ไม่ว่าจะความจริงจะเป็นเช่นไร ก็ ไม่ได้ช่วยให้ฉันมีอาหารบนโต๊ะสักนิด

ขบวนรถไฟที่นำบรรณาการสู่แคปิตอลหรรษายิ่งกว่าห้องใดๆ ในกระทรวงยุติธรรม พวกเรามีห้องชุดของตัวเอง อันประกอบด้วย ห้องนอนหนึ่งห้อง พื้นที่แต่งตัว และห้องน้ำส่วนตัวซึ่งมีทั้งน้ำร้อน และน้ำเย็น เราไม่มีเคมีน้ำร้อนที่บ้านหรอก เว้นเสียแต่จะต้มเอง

มีตู้ที่มีลิ้นชักมากมาย เต็มไปด้วยเสื้อผ้าเนื้อดี เอฟพี ทรินเกต บอกฉันว่าจะทำอะไรก็ได้ที่อยาก สวมอะไรก็ได้ที่ชอบ ทุกอย่างตามใจปรารถนา แคให้พร้อมสำหรับอาหารมื้อค่ำในอีกหนึ่งชั่วโมงก็แล้วกัน ฉันถอดชุดสีน้ำเงินของแม่ออก อาบน้ำอุ่นๆ ฉันไม่เคยอาบฝักบัวมาก่อน มันช่างเหมือนกับการอยู่กลางสายฝนชุ่มฉ่ำในฤดูร้อน เพียงแต่ อุ่นดีเท่านั้น ฉันเลือกสวมเสื้อเชิ้ตสีเขียวเข้มกับกางเกงขายาว

ฉันนึกถึงเข็มกลัดทองคำอันเล็กๆ ของแม่อัจฉรีได้ในนาทีสุดท้าย เป็นครั้งแรกที่ฉันหยิบมันขึ้นดูอย่างพิเนิจพิเคราะห์ เหมือนกับว่าใครบางคนออกแบบบทของคำตัวเล็กขึ้น แล้วค่อยติตดวงแหวนล้อมมันไว้ นกตัวนั้นเชื่อมต่อกับวงแหวนแค่ส่วนปลายปีก ทันใดนั้นฉันก็จำ

มันได้ มันคือ มือกิ้งเจย์

นกประหลาดพวกนี้เคยตบหน้าแคปิตอลมาแล้ว ระหว่างการก่อกบฏ แคปิตอลเพาะพันธุ์สัตว์ที่มีการปรับเปลี่ยนพันธุกรรมหลายประเภทเป็นอาวุธ คำทั่วไปที่ใช้เรียกสัตว์กลายเป็นพันธุ์เหล่านี้คือ มัตเตชัน หรือสั้นๆ ว่า มัตต์ หนึ่งในนั้นคือนกพิเศษชื่อ แจ็บเบอร์เจย์ ซึ่งมีความสามารถในการจดจำและพูดซ้ำการสนทนาทั้งหมดของมนุษย์ พวกมันเป็นนกที่ใช้ในการสื่อสาร โดยเฉพาะพวกตัวผู้ ซึ่งจะถูกปล่อยไปยังเขตต่างๆ ที่รู้กันว่าศัตรูของแคปิตอลซ่อนอยู่ หลังจากมันรวบรวมถ้อยคำได้แล้ว ก็จะบินกลับมายังศูนย์เพื่อบันทึก ผู้คนต้องใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในย่านที่ตนอยู่อาศัย ทำไมการพูดคุยกันส่วนตัวจึงเป็นที่รู้ได้ แน่นนอน หลังจากนั้น พวกกบฏก็เริ่มป้อนเรื่องโกหกให้แก่แคปิตอล ทำให้แคปิตอลกลายเป็นตัวตลกที่น่าอับอาย ศูนย์ถูกสั่งปิด นกเหล่านั้นถูกทิ้งให้ตายในป่า

เพียงแต่มันไม่ตาย นกแจ็บเบอร์เจย์กลับผสมพันธุ์กับมือกิ้งเบิร์ตตัวเมีย เกิดเป็นนกสายพันธุ์ใหม่ซึ่งสามารถลอกแบบเสียงร้องของนกและทำนองเพลงของมนุษย์ มันสูญเสียความสามารถในการลอกเลียนถ้อยคำ แต่ยังคงเลียนแบบเสียงสูงต่ำของมนุษย์ ตั้งแต่เสียงแหลมสูงของเด็กจนถึงเสียงทุ้มลึกของผู้ชาย และยังสร้างบทเพลงขึ้นเองได้ด้วย ไม่ใช่แค่โน้ต 2-3 ตัว แต่เป็นทั้งเพลงที่มีหลายประโยค ถ้าเรามีความอดทนที่จะร้องให้มันฟัง และถ้ามันชอบเสียงของเรา

พ่อของฉันหลงใหลมือกิ้งเจย์เป็นพิเศษ เมื่อใดก็ตามที่เราออกล่าสัตว์ พ่อจะผิวปากหรือร้องเพลงที่สลับซับซ้อนให้มันฟัง หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง มันจะร้องตอบกลับเสมอ ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับเกียรติเช่นนั้น แต่เมื่อใดก็ตามที่พ่อร้องเพลง นกทุกตัวในบริเวณนั้นจะเงียบเสียงแล้วฟัง เสียงของพ่อไพเราะ สูง ใส มีชีวิตชีวา สามารถทำให้

ใครๆ หัวเราะหรือร้องให้ได้ในคราวเดียวกัน ฉันไม่สามารถฝึกร้องได้อีกหลังจากที่พ่อไม่อยู่แล้ว กระนั้นก็ตามมีบางอย่างที่ปลอบประโลมใจฉันเกี่ยวกับนกตัวน้อยเหล่านี้ เหมือนฉันมีส่วนหนึ่งของพ่ออยู่ด้วย เหมือนพอกำลังปกป้องฉันอยู่ ฉันติดเช็มกัลด์บนเสื้อ ผ้าสีเขียวเข้มที่เป็นพื้นหลัง ทำให้ฉันวาดภาพนกมีอกกึ่งเจย์กำลังโบยบินไปทั่วผืนป่าได้เลยทีเดียว

เอฟฟี่ ทรินเกตมาตามฉันไปกินอาหารค่ำ ฉันเดินตามเธอไปตามทางเดินยาวแคบที่โคลงเคลงไปมา เข้าไปในห้องอาหารซึ่งมีผนังไม้ขัดจนมันวาว มีโต๊ะตัวหนึ่ง จานสามแสนบอบบางอยู่บนโต๊ะ พื้ด้า เมลลาร์กนั่งรอเราอยู่แล้ว แก้อู้ข้างเขายังว่าง

“เฮย์มิตซ์ไปไหนเสียล่ะ” เอฟฟี่ ทรินเกตถาม น้ำเสียงร่าเริง

“ครั้งสุดท้ายที่ผมเห็นเขา เขาบอกว่าจะไปจับสักหน่อยครับ”

พื้ด้าตอบ

“ก็จริงนะ เป็นวันที่ทำเอาหมดแรงเชียวละ” เอฟฟี่ ทรินเกตว่า ฉันว่าเธอโล่งอกที่เฮย์มิตซ์ไม่อยู่มากกว่า แต่ใครจะโทษเธอได้ล่ะที่รู้สึกอย่างนั้น

อาหารมื้อค่ำมาเป็นชุดที่ละอย่าง ซุปแครอตชั้น สลัดผัก สเต็ก เนื้อแกะกับมันบด เนยแข็งกับผลไม้ เค้กช็อกโกแลต ตลอดมื้ออาหาร เอฟฟี่ ทรินเกตย้ำบอกเราว่า อย่ากินให้อิ่มนักเพราะยังมีอาหารอีกหลายอย่าง แต่ฉันอดเข้าไปจนแน่น เพราะไม่เคยสัมผัสอาหารดีๆ มากมายอย่างนี้มาก่อน บางทีสิ่งที่ดีที่สุดที่ทำได้ในช่วงเวลานี้ ก่อนที่เกมจะเริ่มคือ การเพิ่มน้ำหนักอีกสักปอนด์สองปอนด์

“อย่างน้อยๆ เธอสองคนก็มีมารยาทที่ดีทีเดียว” เอฟฟี่พูดเมื่อเราจบอาหารจานหลักแล้ว “คู่มือปีกกลายเป็นสวาปามทุกอย่างด้วยมือเหมือนคนป่า ทำเอาฉันกินไม่ลงเลย”

คุณแม่ก็กลายเป็นเด็กสองคนจากเดอะซิมที่ไม่เคยมีอาหารอิมห้อง ไม่เคยเลยสักวันในชีวิต เมื่อมีอาหารมากมายวางลงตรงหน้า มารยาทบนโต๊ะอาหารย่อมเป็นสิ่งสุดท้ายที่ทั้งสองจะนึกถึง ขณะที่พีต้าเป็นลูกชายคนทำขนมปัง ส่วนฉันกับพริม แม่ก็สอนมารยาทการกินให้ ดังนั้น ไซ่ ฉันจับส้อมกับมีดเป็น แต่ฉันไม่ชอบคำพูดของเอฟที่ทรินเกตเอาเสียเลย จึงจ้องกินอาหารหลังจากนั้นด้วยนิ้วมือทั้งสิบ ก่อนจะเซ็ดมือด้วยผ้าปูโต๊ะ ซึ่งทำให้เธอแหม่ปากจนเป็นเส้นตรง

มือค่าสิ้นสุดลงแล้ว ฉันพยายามบังคับให้อาหารอยู่แต่ในห้อง เห็นจากสีหน้าท่าทางพีต้าว่าพะอืดพะอมไม่ต่างกัน กระเพาะของเราไม่คุ้นเคยกับของดีอย่างนี้ แต่ถ้าท้องไส้ของฉันไม่ขย้อนอาหารที่กริสซี่ แซปรุงขึ้นจากเนื้อหนู ตับ ไต ไข่ ฟงหมู และเปลือกไม้ -- อาหารพิเศษในฤดูหนาว ออกมาได้ -- ฉันก็จะต้องรับมือกับอาหารพวกนี้ได้เหมือนกัน

เราพากันไปอีกห้องเพื่อดูสรุปเหตุการณ์วันเก็บเกี่ยวทั่วพาเนม พวกเขาพยายามเหลื่อมเวลาจัดงานไม่ให้ตรงกัน เพื่อทุกคนจะได้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดสดๆ แต่ก็มีเพียงคนในแคปิตอลเท่านั้นแหละที่มีโอกาสได้เห็นทั้งหมด เพราะพวกเขาไม่ต้องไปร่วมงานวันเก็บเกี่ยวเลยสักคน

เราเห็นภาพการเก็บเกี่ยวที่ละเขต ได้ยินเสียงเรียกชื่อบนเวที อาสาสมัครก้าวออกมา แต่ส่วนใหญ่แล้วไม่มีใครอาสาเลย เราศึกษาใบหน้าของเด็กที่จะเป็นคู่แข่งของเรา มีไม่กี่คนที่โดดเด่นในความคิดของฉัน เด็กหนุ่มร่างยักษ์ป่าเถื่อนที่ปรี่ออกมาขออาสาจากเขต 2 เด็กสาวหน้าตาเจ้าเล่ห์ ผมสีแดงเรียบเป็นมันจากเขต 5 เด็กหนุ่มทำพิการจากเขต 10 และที่ไม่อาจลืมได้มากที่สุดคือ เด็กหญิงวัยสิบสองจากเขต 11 เธอมีผิวและดวงตาสีน้ำตาลเข้ม แต่นอกนั้นดูเหมือนพริมมาก

ที่เดียว ทั้งรูปร่างและท่าทาง เพียงแต่ตอนที่เธอก้าวขึ้นบนเวที และพวกเขาถามหาอาสาสมัคร สิ่งเดียวที่ได้ยินคือเสียงหวีดหวิวของลมที่พัดผ่านอาคารเก่าโทมัสเต็มทีรอบตัว ไม่มีใครสักคนที่อาสาแทนเธอ

สุดท้ายก็มาถึงเขต 12 พริมถูกเรียก ฉับวิ่งไปข้างหน้าเพื่อขออาสา และจะได้ยินความสิ้นหวังในน้ำเสียงของฉับชัดจนขณะผลึกพริมไปด้านหลัง เหมือนกับฉับกลัวว่าจะไม่มีใครได้ยินแล้วพรากพริมไป แต่แน่นอน ทุกคนได้ยิน ฉับเห็นเกลตดึงเธอไปจากฉับและเฝ้าดูตัวเองก้าวขึ้นเวที ผู้บรรยายเหตุการณ์บรรยายไม่ถูกเมื่อฝูงชนไม่ยอมปรบมือ -- การสวดคืออย่างเงี้ยบๆ-- แล้วคนหนึ่งก็พูดขึ้นว่า ถึงเขต 12 จะล่าหลังอยู่บ้าง แต่ธรรมเนียมปฏิบัติของท้องถิ่นก็มีเสน่ห์ และอย่างที่คาด เฮย์มิตซ์พลัดตกจากเวที ผู้คนฮือฮาด้วยความขบขัน ชื่อของพีต้าถูกจับขึ้นมา เขาไปยืนประจำตำแหน่งเงี้ยบๆ เราจับมือกัน ตัดเข้าเพลงชาติอีกครั้ง แล้วรายการก็จบ

เอฟพี ทรินเกตไม่พอใจกับสภาพวิกฉมของตนในจอ “ที่ปรึกษาของพวกเขายังมีหลายอย่างที่ต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการแสดงออก รวมทั้งพฤติกรรมหน้ากล้องด้วย”

พีต้าหัวเราะขึ้นมาอย่างไม่คาดหมาย “แกเมานะครับ” พีต้าบอก “อย่างนี้ทุกปี”

“ทุกวัน” ฉับเสริม ออดยิ้มเยาะไม่ได้ เอฟพี ทรินเกตพูดเหมือนว่าเฮย์มิตซ์เพิ่งแสดงกิริยาหยาบคายบางอย่างที่สามารถแก้ไขได้ด้วยเคล็ดลับเล็กๆ น้อยๆ ของเธอ

“ใช่” เอฟพี ทรินเกตพูดตลอดไรรพิน “แต่น่าประหลาดที่เธอสองคนเห็นว่ามันเป็นเรื่องตลก รู้ไหมว่าที่ปรึกษาของเธอเป็นเหมือนสายชูชีพที่จะช่วยพวกเขาในโลกแห่งเกมนี้ เป็นคนที่คอยแนะนำ ให้คำปรึกษา จัดหาสปอนเซอร์ และควบคุมเรื่องของขั้วผู้ที่มอบให้พวก

เธอ เฮย์มิตซ์สามารถขึ้นขึ้นตายพวกเธอได้ที่เดียว!”

ตอนนั้นนั่นเอง เฮย์มิตซ์ก็เดินโซซัดโซเซเข้ามาในห้อง “อาหาร
ค่าละ” เขาพูดอ้อแอ้ แล้วก็อาเจียนพรวดออกมารดพรมราคาแพงก่อน
จะร่วงลงไปทับ

“เอาสิ หัวเราะเลย!” เอฟฟี ทรินเกตร้องลั่น เธอกระโดดเหยง
อ้อมกองอาเจียนทั้งที่สวมรองเท้าส้นเข็ม แล้วแผ่นออกจากห้อง

4

พีต้ากับฉันยืนดูภาพที่ปรึกษาของเราพยายามลุกขึ้นจากของเหลว เป็นเมือกสีน้ำตาลจากกระเพาะของตนอยู่ครู่หนึ่ง กลิ่นเหม็นตลบของอาเจียน ผสมกลิ่นเหล้าคั่วถึงแทบจะทำให้ท้องไส้ของฉันขย้อนเอาอาหารมื้อค่ำ ออกมา เราสบตากัน เห็นได้ชัดว่าเฮย์มิตซ์ไม่ได้เก่งกาจอะไรนักหนา แต่ถูกของเอฟพี ทรินเกตอยู่อย่างหนึ่ง ทันทีที่เข้าสู่ลานประลอง เขา คือสิ่งเดียวที่เรามี เหมือนมีการตกลงโดยไม่ต้องเปล่งวาจา พีต้ากับฉันคิดว่าแฮนเฮย์มิตซ์คนละข้าง ช่วยกันพยุงเขาขึ้น

“ฉันสะดุดหvoer” เฮย์มิตซ์ถาม “เหม็นชะมัด” เขายกมือปาด จมูก ทำให้ใบหน้าเลอะอาเจียนเป็นปื้น

“กลับไปห้องพักของคุณดีกว่า” พีต้าว่า “จะได้เช็ดเนื้อเช็ดตัว สักหน่อย”

เรากิ่งลากกิ่งพุงเฮย์มิตซ์กลับไปยังห้องพักของเขา เราไม่สามารถวางเขาลงบนผ้าคลุมเตียงปักอย่างสวยงามได้ เราจึงลากเขา

ลงอ่างอาบน้ำแล้วเปิดฝักบัวใส่ โดยที่เฮย์มิทซ์แทบจะไม่รู้เรื่อง

“ไม่มีอะไรแล้วละ” พีต้าพูดกับฉัน “เดี๋ยวฉันจัดการต่อเอง”

ฉันอดรู้สึกขอบคุณเขาไม่ได้ ไม่มีทางที่ฉันจะลงมือถอดเสื้อผ้าเขา ล้างคราบอาเจียนจากหน้าอก แล้วลากเขาขึ้นเตียงหรือ บางทีพีต้าอาจพยายามเรียกคะแนนความประทับใจจากเขา จะได้เป็นคนโปรดทันทีที่เกมเริ่มก็ได้ แต่จากสภาพที่เห็น พຽ່ຽຽນຽຽນเฮย์มิทซ์คงจำเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ไม่ได้

“ก็ได้” ฉันบอก “ฉันจะตามคนสักคนมาช่วยนายแล้วกัน” มีคนของแคปิตอลมากมายบนรถไฟขบวนนี้ คอยทำอาหารให้เรา รับประทาน จับตาดูเรา การดูแลเราคือหน้าที่ของพวกเขา

“ไม่ต้องหรอก ฉันไม่ต้องการพวกเขา” พีต้าว่า

ฉันพยักหน้า แล้วตรงดิ่งกลับห้องตัวเอง เข้าใจความรู้สึกของเขาดี ฉันเองก็ทนเห็นคนของแคปิตอลไม่ได้เหมือนกัน แต่การให้พวกเขามาดูเฮย์มิทซ์อาจเป็นการแก้แค้นย่อมๆ ได้ ดังนั้นฉันจึงสงสัยว่าทำไมเขาจึงยืนยันกรานว่าจะดูแลเฮย์มิทซ์เอง แล้วทันใดนั้นก็ निकออกก็เพราะเขาเป็นคนจิตใจดีนะสิ อย่างที่เขาเป็นตอนเอาขนมปังมาให้ฉันนั่นแหละ

ความคิดนี้ทำให้ฉันสะดุดตก พีต้า เมลลาร์กผู้มีจิตใจดีงามเป็นอันตรายต่อฉันยิ่งกว่าพีต้าที่ใจคอโหดเหี้ยมเสียอีก คนดีมีวิธีการรู้อย่างเข้ามาในใจฉันและสถิตอยู่ที่นั่น ฉันปล่อยให้พีต้าทำอย่างนี้ไม่ได้ เขาทำอย่างนี้ไม่ได้สำหรับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับเรา แล้วฉันจึงตัดสินใจ นับจากนี้ ฉันจะข้องเกี่ยวกับลูกชายคนทำขนมปังให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เมื่อกลับถึงห้อง รถไฟแวะจอดที่ซานซาลาแห่งหนึ่งเพื่อเติมน้ำมัน ฉันรีบเปิดหน้าต่าง โยนคุกกี้ที่พ่อของพีต้าให้มาออกนอกกรร

แล้วกระแทกกระจกปิด ไม่มีอีกแล้ว ไม่ว่าจะป็นพ้อหรือลูก ไม่มีอีกแล้ว

โชคไม่ดี ห่อคุกกี้กระทบพื้นแล้วแตกกระจายออกกลางดงแดนดิไลออนข้างรางรถไฟ ฉันเห็นภาพนั้นแค่แวบเดียวเพราะรถไฟเริ่มแล่นอีกครั้ง แต่แค่นั้นก็พ้อแล้ว พ้อที่จะเตือนให้ฉันนึกถึงดอกแดนดิไลออนอีกดอกในสนามหญ้าโรงเรียนเมื่อหลายปีก่อน...

ตอนนั้นฉันเพิ่งเป็นหน้าใหม่จากใบหน้าววมซ้ำของพีต้า เมลลาร์ก ตอนที่เห็นดอกแดนดิไลออนและรู้ว่าความหวังยังไม่ดับสูญ ฉันค่อยๆ เต็มมันขึ้นมาแล้วรีบกลับบ้าน ค่ำถึงน้ำและมือพริมตรงดิ่งไปยังทุ่งเมโดว์ ไซ้แล้ว ทุ่งแห่งนั้นถูกแต้มแต่งด้วยวัชพืชยอดสีทอง หลังจากเก็บมันมาแล้ว เราเดินเที่ยวเก็บต่อตามรั้วอีกเป็นระยะหนึ่งไม่ไล้ได้จนกระทั่งเต็มถัง ทั้งใบสีเขียว ก้าน และดอกของมัน คั้นนั้นเรากินสลัดดอกแดนดิไลออนและขนมปังที่เหลือกันเต็มพุง

“มีอะไรอีกไหม” พริมถามฉัน “มีอาหารอะไรอีกไหมที่เราจะหามาได้”

“ทุกอย่างเลยละ” ฉันรับปากเธอ “แค่พีต้องคอยนึกเท่านั้น”

แม้มีสมุดเล่มหนึ่งที่น่าติดตัวมาด้วยจากร้านปรุงยา แต่ละหน้าเป็นแผ่นหนังเก่า เต็มไปด้วยภาพวาดด้วยหมึกของพืชพันธุ์ต่างๆ มีตัวอักษรเขียนด้วยลายมือประณีตบอกชื่อของมัน ที่ซึ่งจะเก็บมันได้เวลาที่มันจะออกดอก สรรพคุณทางยา จากนั้นพ้อก็เข้ามาเขียนเพิ่มเติม พวกชื่อพืชที่กินได้ ไม่ใช่พืชที่ใช้รักษาโรค แดนดิไลออน โปกวิด* หัวหอมป่า ลูกสน พริมกับฉันใช้เวลาทั้งคืนไล่ดูทุกหน้า

วันต่อมาเราพากันหยุดเรียน ฉันเดินด้อมๆ มองๆ แถวเมโดว์

---

* pokeweed พืชลำต้นอ่อน มีรากคล้ายหน่อไม้ฝรั่ง

อยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็รวบรวมความกล้าแล้วมุดหัวออกไป เป็นครั้งแรก
ที่ฉันออกไปนอกรั้วคนเดียว ไม่มีอาวุธของพ่อคอยคุ้มภัย ฉันไปเอา
ธนูคันเล็กกับลูกธนูที่พ่อทำให้จากโพรงในต้นไม้ วันนั้นฉันน่าจะเดิน
ลึกเข้าไปไม่ถึงยี่สิบหลาด้วยซ้ำ ส่วนใหญ่จะนั่งอยู่บนกิ่งต้นไม้โอ๊กเก่าแก่
หวังว่าจะมีสัตว์ผ่านมาโดยบังเอิญ หลังจากผ่านไปหลายชั่วโมง ก็
โชคดีได้กระต่ายมาตัวหนึ่ง ก่อนหน้านั้นฉันเคยยิงกระต่ายมาได้บ้าง
แล้ว โดยมีพ่อคอยชี้แนะ แต่ตอนนี้ฉันต้องทำด้วยตัวเอง

เราไม่ได้กินเนื้อมาหลายเดือนแล้ว ภาพของกระต่ายดูจะปลุก
เร้าบางอย่างในตัวแม่ แม่ลุกขึ้น จัดการถลกหนัง แล้วทำสตูจากเนื้อ
กระต่ายกับผักที่พริมเก็บมา จากนั้นแม่ก็มีท่าทางสับสน แล้วกลับไป
ที่เตียง เมื่อสตูสุกเรียบร้อยแล้ว เราช่วยกันบังคับให้แม่กินซามหนึ่ง

ผืนป่าช่วยเราให้อยู่รอด แต่ละวันฉันจะเข้าสู่อ้อมกอดของมัน
ลึกไปอีกนิด ลึกขึ้นเรื่อยๆ ที่แรกก็เป็นไปอย่างช้าๆ แต่ฉันตั้งใจแล้ว
ว่าจะหาเลี้ยงปากท้องของเราให้ได้ ฉันขโมยไข่จากรัง จับปลาด้วย
แห บางคราวก็ยิงกระรอกหรือกระต่ายเพื่อทำสตู เก็บพืชพันธุ์นานาที่
แทงยอดขึ้นใต้ฝ่าเท้า พืชผักเหล่านี้เจ้าเล่ห์นัก หลายชนิดกินได้ แต่ถ้า
ใส่อะไรเข้าปากผิดไปครั้งเดียวก็อาจตายได้เหมือนกัน ฉันตรวจสอบ
สิ่งที่เก็บมาได้กับภาพของพ่อในหนังสือซ้ำแล้วซ้ำอีก ฉันทำให้พวกเรา
รอดชีวิตมาได้

สัญญาณอันตรายใดๆ ไม่ว่าจะเสียงหอนจากที่ไกลๆ กิ่งไม้ที่งูๆ ก็
หักลงอย่างไม่รู้สาเหตุ ส่งให้ฉันเฝ้าแลลึกกลับมาที่รั้วในที่แรก จากนั้น
ฉันก็เริ่มเสี่ยงปีนต้นไม้เพื่อหนีฝูงหมาป่าซึ่งจะรอกจนเบื่อแล้วล่าถอย
ไปเอง หมากับพวกเสื่ออยู่ในป่าลึกเข้าไปอีก บางทีมันอาจไม่ชอบกลิ่น
เขม่าควันจากเขตของเราก็เป็นได้

วันที่ 8 พฤษภาคม ฉันไปที่กระทรวงยุติธรรม ลงชื่อรับขึ้นไม้

แล้วลากถุงธัญพืชกับน้ำมันงวดแรกกลับมาในรถของเล่นของพริม ทุกวันที่แปดของเดือน ฉันจะมีสิทธินี้แน่นอน ฉันไม่สามารถหยุดล่าสัตว์และเก็บของป่า ธัญพืชที่ได้ไม่พอที่จะประทังชีวิต ยังมีอีกหลายอย่างที่ต้องซื้อ สบู่ นม ด้าย ฉันเริ่มเอาของที่เราไม่ต้องกินไปแลกที่เดอะฮ็อบ รู้สึกกลัวอยู่เหมือนกันเมื่อเข้าไปที่นั่นโดยไม่มีพ่อข้างตัว แต่ผู้คนนับถือพ่อ พวกเขาเลยยอมรับฉัน ยิ่งกว่านั้น เนื้อก็คือเนื้อ ไม่ว่าใครจะเป็นคนยิง ฉันยังเอาของไปเร่ขายหลังบ้านลูกค้าผู้มั่งคั่งในเมืองด้วย พยายามนึกถึงสิ่งที่พ่อเคยสอน แล้วเรียนรู้กลเม็ดใหม่ๆ ด้วยพร้อมกัน พ่อค้าเนื้อจะซื้อกระต่ายแต่ไม่เอากระรอก คนทำขนมปังชอบกระรอกแต่จะแลกก็ต่อเมื่อภรรยาไม่อยู่แถวนั้น หัวหน้าผู้พิทักษ์สันติภาพโปรดปรานไก่อวงปามาก ส่วนนายกเทศมนตรีชอบสตรีชอปรอว์เบอร์รี่เป็นชีวิตจิตใจ

ปลายฤดูร้อน ฉันกำลังล้างบ่อตอนที่เห็นพืชชนิดหนึ่งขึ้นอยู่รอบตัว ลำต้นสูง มีใบคล้ายลูกศร ดอกมีกลีบสีขาวสามกลีบ ฉันคุกเข่าลงในน้ำ ใช้นิ้วขูดลงในโคลนนุ่มและดึงรากของมันขึ้นมาเติมกำมือ หน่อขนาดเล็กสีน้ำเงินอ่อน ดูไม่น่ากินนัก แต่หากเอาไปต้มหรืออบจะมีรสชาติดีพอกับมันฝรั่งที่เคี้ยว “แคตนิส” ฉันพูดเสียงดัง ชื่อของฉันตั้งตามชื่อพืชชนิดนี้ ฉันได้ยินเสียงกระเช้าของพ่อ “ตราบไคที่ลูกหาตัวเองเจอ รับรองไม่มีวันอดตาย” ฉันใช้เวลาหลายชั่วโมงใช้หัวแม่เท้าและกิ่งไม้ควานไปทั่วกันบ่อ รวบรวมหัวแคตนิสซึ่งลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำ คั้นนั้นเราฉลองกันด้วยปลากับหัวแคตนิส ทุกคนอิมหน้าสำราญกันเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน

แม่คนเดิมกลับมาหาเราที่ละน้อย เริ่มทำความสะอาดบ้าน ทำอาหาร และถนอมอาหารบางส่วนที่ฉันหามาไว้สำหรับฤดูหนาว ชาวบ้านเอาของมาแลกหรือจ่ายค่ายาให้แม่ด้วยเงิน วันหนึ่งฉันถึงกับ

ได้ยินแม่ร้องเพลง

พริมตื่นตื่นมากที่ได้อแม่กลับคืนมา แต่ฉันยังเฝ้ามอง รอให้แม่หายไ้จากเราอีกครั้ง ฉันไม่ไว้ใจ บางที่บางแห่งที่หิงกอเป็นปุมปมในตัวฉันซึ่งขังความอ่อนแอของแม่ การที่แม่ทอดทิ้งเราในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ปลอ่ยเราไปตามยถากรรม พริมอภัยให้ แต่ฉันถอยห่าง สร้างกำแพงขึ้นมาปิดกั้นไม่ให้ตัวเองต้องการแม่อีก ทุกอย่างไม่เคยเหมือนเดิมหลังจากนั้น

ตอนนี้ฉันกำลังจะตายโดยที่ยังไม่ได้สะสางความรู้สึกที่ค้างคาใจอยู่ นึกถึงตอนที่ฉันตะคอกใส่แม่ที่กระทรวงยุติธรรม แต่ฉันก็บอกแม่แล้วว่าฉันรักแม่ น่าจะหักกลับมากันได้

ฉันยืนเหม่อ มองออกไปนอกหน้าต่างรถไฟอยู่ครู่ใหญ่ นึกอยากเปิดมันออกอีกครั้ง แต่ไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อรถแล่นอยู่ในอัตราความเร็วขนาดนี้ จากที่ไกลๆ ฉันเห็นแสงไฟของอีกเขตหนึ่ง เขต 7? หรือเขต 10? ไม่รู้เหมือนกัน ฉันนึกถึงคนที่อยู่ในบ้านเหล่านั้น กำลังเตรียมตัวเข้านอน แล้วก็นึกถึงบ้านตัวเอง บานเกล็ดทุกบานคงถูกปิดลง แม่กับพริมทำอะไรกันอยู่นะ จะกินอาหารค้างหรือเปล่า สตูปลากับสตรอว์เบอร์รี่ หรือมันจะวางอยู่ในจานอย่างนั้นโดยไม่มีใครแตะ ทั้งคู่ได้ดูสรุปเหตุการณ์วันนี้ทางโทรทัศน์เก่าโทรมบนโต๊ะติดผนังหรือเปล่า น้ำตาคงท่วมจอแน่ แม่จะลุกขึ้นมาเข้มแข็งเพื่อพริมหรือเปล่านะ หรือว่าจะเริ่มหนีเข้าไปในโลกส่วนตัวอีก ทิ้งน้ำหนักของโลกทั้งโลกไว้บนบ่าอันบอบบางของน้องสาวฉัน

คืนนี้พริมคงต้องไปนอนกับแม่ การคิดว่าเจ้าแบตเตอรี่ศพเนื้อตัวมอมแมมบักหลักอยู่คนเดียว คอยเฝ้าดูพริมช่วยปลอบประโลมใจฉันได้ไม่น้อย หากเธอร้องให้ มันจะเสนอน้ำเดินเข้าไปในอ้อมแขนแล้วขดตัวนอนอยู่ตรงนั้น กระทั่งเธอสงบแล้วผล็อยหลับไป ฉันดีใจเหลือ

เกินที่ไม่จับมันถ่วงน้ำเสียแต่คราวนั้น

การนี้มาถึงบ้านทำให้ฉันปวดแปลบด้วยความเหงา วันนี้ช่างยาวนานเหลือเกิน ฉันกับเกลเพิ่งกินแบล็กเบอร์รี่ด้วยกันเมื่อเช้านี้เองหรือ เหมือนกับเกิดขึ้นนานแสนนานมาแล้ว รวกับความฝันที่ยืดยาวแปรเปลี่ยนเป็นฝันร้าย บางที ถ้าฉันเข้านอน อาจจะต้องตื่นขึ้นมาในเขต 12 บ้านของฉันก็ได้

ในคืนซักคงมีชุดนอนหลายชุด แต่ฉันแค่ถอดเสื้อเชิ้ตกับกางเกงออกเหลือเพียงชุดชั้นในแล้วคลานขึ้นเตียง ผ่าปูที่นอนทำด้วยผ้านุ่มลื่นราวกับไหม ผ้านวมหนาเป็นปุยให้ความอบอุ่นได้ทันที

ถ้าฉันอยากร้องไห้ นี่เป็นเวลาแล้ว ฉันสามารถล้างคราบน้ำตาบนใบหน้าออกได้ตอนรุ่งเช้า แต่ฉันไม่มีน้ำตาจะไหล เหนื่อยเกินหรือไม่ก็ด้านชาเกินกว่าจะร้อง สิ่งเดียวที่รู้สึกคือความปรารถนาที่จะไปอยู่ที่อื่น ดังนั้นฉันจึงปล่อยให้รถไฟแก้วไวกวจนหลับลงเพื่อจะลืมทุกสิ่งทุกอย่าง

แสงสีเทาเล็ดลอดผ่านม่านเข้ามาตอนที่เสียงเคาะถี่ๆ ปลูกให้ฉันตื่น เสียงเอฟพี ทรินเกตร้องเรียก “ตื่น ตื่น ตื่น! วันนี้จะเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ ใหญ่ ใหญ่!” ฉันพยายามนึกว่าในสมองของผู้หญิงคนนี้เป็นเช่นไร อะไรอยู่ในความคิดเธอบ้างในยามตื่น แล้วความฝันใดมาเยือนเธอในยามหลับ ฉันไม่เข้าใจเธอจริงๆ

ฉันสวมชุดสีเดียวอีกครั้งเพราะมันยังไม่สกปรก แค่นับนิดหน่อยจากการถูกโยนไว้ที่พื้น นิ้วของฉันลูบไล้วงแหวนรอบตัวนวมก็อึกกึ่งเจย์ทองคำตัวน้อย คิดถึงปา คิดถึงพ่อ คิดถึงแม่และพริมที่ตื่นแล้ว และต้องพยายามดำเนินชีวิตต่อไป ฉันหลับไปพร้อมผมถักเป็นเปียประณีตซึ่งแม่ทำให้สำหรับงานวันเก็บเกี่ยวโดยเฉพาะ มันยังดูใช้ได้อยู่ ฉันจึงปล่อยไว้อย่างนั้น มันไม่สำคัญหรอก ตอนนี้เราคงอยู่ห่างจากแคปิตอล

ไม่มากนัก และทันทีที่ถึงเมือง สไตลิสต์ของฉันก็จะเป็นผู้กำหนดโฉมหน้าสำหรับพิธีเปิดคืนนี้ให้ ฉันแค่หวังว่าจะได้คนที่ไม่คิดว่า “การเปลือยกาย” คือสุดยอดแฟชั่นในขณะนี้เท่านั้น

เมื่อเดินเข้าไปในตัวเสื้อเปียง เอฟพี ทรินเกตเดินเฉียดผ่านฉันไปพร้อมถ้วยกาแฟดำในมือ ปากขมูบขมิบสทกคำหยาบ เฮย์มิตซ์ -- ใบหน้าอวบอูมแดงก่ำจากการดื่มเมื่อวาน กำลังหัวเราะชอบอกชอบใจ पीต้าถือก้อนขนมปังกลม สีหน้าดูเหมือนกำลังเขิน

“นั่งก่อนสิ! มานั่งนี่!” เฮย์มิตซ์บอกพลางโบกไม้โบกมือให้ฉันทันทีที่ที่นั่งลงบนเก้าอี้ อาหารจานมหึมาก็ปราดเข้ามาเสิร์ฟ มีไข่ แฮม มันฝรั่งทอด ผลไม้ในจานกันลึกลงอยู่บนน้ำแข็งเพื่อรักษาความเย็น ตะกร้าตรงหน้าฉันมีขนมปังมากพอเลี้ยงครอบครัวฉันทั้งสี่ปาดาร์ น้ำส้มอยู่ในแก้วทรงสวย อย่างน้อยฉันคิดว่ามันเป็นน้ำส้มนะ ครั้งหนึ่งฉันเคยกินส้มด้วย ครั้งเดียวเท่านั้น ตอนปีใหม่ พ่อซื้อมาเป็นพิเศษ มีกาแฟหนึ่งแก้ว แม่ชอบกาแฟมาก แต่น้อยครั้งมากที่เราจะมีปัญญาซื้อ สำหรับฉันมันก็แค่น้ำขมๆ ใสๆ เท่านั้น มีแก้วเครื่องดื่มสีน้ำตาลเข้มแก้วหนึ่งซึ่งฉันไม่เคยเห็นมาก่อน

“เขาเรียกช็อกโกแลตร้อนนะ” पीต้าบอก “อร่อยนะ”

ร่างของฉันลั่นเทิ้มเมื่อได้จิบของเหลวรสหวาน ชื่นมัน ร้อนๆ แม้อาหารมากมายเบื้องหน้าเชิญชวนให้ลิ้มรส แต่ฉันไม่ยี่หระจนกว่าจะดื่มเจ้านี้จนเกลี้ยงเสียก่อน หลังจากนั้นจึงกวาดอาหารเข้าปากคำโตเท่าที่ยัดใส่ได้ ซึ่งก็มากโข ต้องระวังไม่กินของมันเลียนมากเกินไปเท่านั้น ครั้งหนึ่งแม่เคยบอกว่าฉันกินราวกับจะไม่ได้เจออาหารอีก ฉันสวนไปว่า “หนูจะไม่ทำอย่างนั้นหรอก ถ้าไม่ได้หอบกลับมาบ้านเสียก่อน” แม่ปิดปากเงียบ ไม่พูดอะไรอีกเลย

เมื่อรู้สึกว่ท้องกำลังจะแตกแล้ว ฉันจึงเอนหลังพิงเก้าอี้ เริ่ม

มองเพื่อนร่วมโต๊ะ พี่ตัวยังกินอยู่ บิชนมปังก้อนกลมแล้วจุ่มลงใน ซ็อกโกแลตร้อน ส่วนเฮย์มิตซ์ไม่สนใจอาหารในงานของตนัก เขาแต่ กระจกแก้วเครื่องดื่มสีแดงที่เขาคอยรินของเหลวสีใสจากขวดใส่ลง ไปให้เจือจาง จากกลิ่น มันต้องเป็นเหล้าอะไรสักอย่าง ฉันไม่รู้จัก เฮย์มิตซ์หรอก แต่เคยเห็นเขาโยนเงินกำใหญ่ลงบนเคาน์เตอร์ของ หญิงที่ขายเหล้าสีขาวในเดอะฮ็อบบ่อยๆ กว่าจะไปถึงแคปิตอลคง พุดจาไม่รู้เรื่องแล้วแน่

ฉันเพิ่งรู้ตัวว่าไม่ชอบตาเฮย์มิตซ์เลย ไม่ต้องสงสัยว่าทำไม บรรณาการของเขต 12 ถึงไม่มีวันมีโอกาสชนะ ไม่ใช่แค่เพราะเรากิน อาหารไม่พอและขาดการฝึกฝนเท่านั้น บรรณาการของเราบางคน แข็งแรงพอที่จะชนะได้ แต่เราแทบไม่มีสปอนเซอร์เลย และหมอนี่เป็น ส่วนสำคัญที่ทำให้เราเป็นเช่นนั้น คนมั่งคั่งร่ำรวยที่จะเป็นสปอนเซอร์ ให้บรรณาการ -- ไม่ว่าจะเพราะถือหางพนันหรือแค่จะได้สิทธิในการ คุยโวว่าคนที่ตนเลือกชนะ -- ต่างคาดหวังที่จะเจอจากรักกับคนที่ดูดี มีระดับกว่าเฮย์มิตซ์กันทั้งนั้น

“เออละ คุณควรจะให้คำแนะนำเราหน่อยนะ” ฉันพูดกับเฮย์มิตซ์

“นั่นนี่คือคำแนะนำ จงเอาชีวิตให้รอด” เฮย์มิตซ์ว่า แล้วระเบิด เสียงหัวเราะลั่น ฉันกับพี่ต้าสบตากัน ก่อนที่จะนึกขึ้นได้ว่าฉันจะไม่ เกี่ยวข้องอะไรกับเขานัก แล้วก็ประหลาดใจที่ได้เห็นแววตาแข็งกระด้าง โดยปกติเขาดูอ่อนโยนมากทีเดียว

“ข้าชะมัดเลย” พี่ต้าว่า แล้วก็ปิดแก้วหลุดจากมือเฮย์มิตซ์ ตก ฟันแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ของเหลวสีเลือดไหลนองไปทาง ท้ายรถ “เสียแต่เราไม่ข้าด้วย”

เฮย์มิตซ์นั่งตรองครุ่นหนึ่ง แล้วก็ชกพี่ต้าเข้าที่กราม ส่งเขากระเด็น ตกจากเก้าอี้ เมื่อเขาหันกลับมาจะคว้าเหล้า ฉันคว้ามีดปักลงบนโต๊ะ

ระหว่างมือของเขากับขวด เคียดนิ้วไปนิดเดียว ฉันเกร็งตัวเพื่อรับแรง ตบจากเขา แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขากลับนั่งลงแล้วหรีตามองเราสอง คนแทน

“โอ้ อะไรกัน” เฮย์มิตซ์พูดอย่างไม่อยากจะเชื่อ “ปีนี้ฉันมีนักสู้ สองคนจริงๆ หรือนี่”

พีต้าลุกจากพื้น แล้วหยิบน้ำแข็งกำมือหนึ่งที่รองอยู่ใต้จานใส่ ผลไม้ก้นลึก ค่อยๆ ยกขึ้นมาประคบบรอยแดงที่ขากรรไกร

“ไม่ต้อง” เฮย์มิตซ์ปรามเขาไว้ “ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ ผู้ชม จะได้คิดว่านายฟาดปากกับบรรณาการคนอื่นมาแล้วก่อนอย่างเข้า เข้าลานประลองด้วยซ้ำ”

“นั่นมันผิดกฎไม่ใช่หรือ” พีต้าว่า

“ก็แค่ตอนที่พวกเขาจับได้เท่านั้นแหละ รอยฟกช้ำนั้นจะบอก ว่านายสู้ ที่ยอดกว่านั้นคือ นายไมโดนจับได้” เฮย์มิตซ์อธิบายแล้ว หันมาทางฉัน “นอกจากโตะแล้ว เธอใช้มีดจัดการกับอะไรได้อีก”

ฉันนึกกับลูกธนูคืออาวุธของฉัน แต่ฉันฝึกขว้างมีดมานานพอ ดูเหมือนกัน บางครั้งถ้าฉันยิงสัตว์ได้สักตัวด้วยธนู การขว้างมีดไป สล้าทับก่อนจะเข้าถึงตัวมันย่อมปลอดภัยกว่า ฉันตระหนักว่าถ้าอยาก ได้ความสนใจจากเฮย์มิตซ์ นี่คือเวลาที่จะสร้างความประทับใจ ฉัน กระชากมีดขึ้นจากโตะ จับคมไว้มัน แล้วขว้างใส่ผนังด้านตรงข้าม ความจริงแค่หวังว่ามันจะปักแน่นลงบนผนังเท่านั้น แต่มันกลับปักลง ในร่องระหว่างไม้สองแผ่น ทำให้ฉันดูดีขึ้นเป็นกอง

“ไปยืนตรงนั้นสิ ทั้งคู่เลย” เฮย์มิตซ์พูดกลางพักหน้าไปกลาง ห้อง เราทำตาม เขาเดินวนรอบเรา เอามือกระทุ้งเราเหมือนสัตว์หลาย ครั้ง จับดูมัดกลมๆ เฟ่งมองไปหน้า “อืม พวกเธอก็ใช่ว่าจะไม่มีหวัง เสียเลย ดูเหมือนแข็งแรงดี และทันทีที่สโตนิสต์เข้ามาจัดการ รับรอง

ว่าจะดูดีขึ้นอีกเพียบ”

พีด้ากับฉันไม่มีข้อสงสัยในเรื่องนี้ เกมล่าชีวิตไม่ใช่การประกวดความงามก็จริง แต่บรรณาการที่รูปร่างหน้าตาที่ดีที่สุดดูเหมือนจะดึงดูดสปอนเซอร์ได้มากเสมอ

“เอาละ ฉันจะทำข้อตกลงกับพวกเธอ เธอจะไม่มาก้าวร้าวการตี๋มของฉัน และฉันจะตี๋มในระดับที่ยังพอจะช่วยเหลือพวกเธอได้” เฮย์มิตซ์บอก “แต่เธอต้องทำตามที่ฉันบอกอย่างเคร่งครัด”

แม้จะไม่ได้เป็นข้อตกลงเสียทีเดียว แต่ก็ยังเป็นก้าวกระโดดครั้งสำคัญจากเมื่อสิบนาทีก่อนที่เราไม่ได้รับคำแนะนำอะไรเลย

“ก็ได้” พีด้าพูด

“งั้นก็ช่วยเราด้วยสิ” ถึงตาฉันพูดบ้าง “พอเข้าสู่ลานประลองอะไรคือกลยุทธ์ที่ดีที่สุดที่คอร์นุโคเปียสำหรับคนที่--”

“เอาทีละอย่าง ในอีกไม่กี่อึดใจรถก็จะเข้าสถานีแล้ว พวกเธอจะถูกมอบให้อยู่ในการดูแลของสไตลิสต์ เธอจะไม่ชอบสิ่งที่พวกเขาทำกับเธอนัก แต่ไม่ว่ามันคืออะไร จงอย่าขัดขืน” เฮย์มิตซ์บอก

“แต่--” ฉันเริ่ม

“ไม่มีแต่ อย่าขัดขืน” เฮย์มิตซ์ย้ำ คว่าขวิดเหล่าไปจากโต๊ะแล้วเดินออกจากตู้เสบียง เมื่อประตูปิดกลับเข้ามา ตู้เสบียงก็มีตลงมีแสงสว่างอยู่ด้านในบ้าง แต่ด้านนอกมีตราวกับราตรีกาลมาเยือนอีกครั้ง ฉันคิดว่าเราต้องอยู่ในอุโมงค์ซึ่งทอดยาวทะลุเทือกเขาเข้าสู่แคปิตอลแน่ๆ เทือกเขานี้เป็นเครื่องกีดขวางตามธรรมชาติระหว่างแคปิตอลกับเขตต่างๆ ทางทิศตะวันออก แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเข้ามาจากทางตะวันออกเว้นแต่ว่าจะผ่านอุโมงค์ ความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์นี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เขตฝ่ายสงคราม และทำให้ฉันกลายเป็นบรรณาการในตอนนี พวกกบฏต้องปายปิ่นข้ามเทือกเขา

ทำให้ตกเป็นเป้าหมายของกองกำลังทางอากาศของแคปิตอลได้ง่ายๆ

พีต้า เมลลาร์กับฉันยืนนิ่งเงียบขณะรถไฟแล่นไปข้างหน้า อุโมงค์ทอดตัวยาวอย่างไม่มีสิ้นสุด ฉันคิดถึงหินนับพันนับหมื่นตันที่พรวดฉันจากท้องฟ้า แล้วก็รู้สึกแน่นหน้าอก เกือบที่ถูกกักไว้ข้างใน มันเตือนให้นึกถึงเหมืองและพ่อ พ่อที่ติดอยู่ในเหมือง ไม่มีแสงแดด สาดส่องลงไปถึง ถูกฝังอยู่ในความมืดตลอดกาล

ในที่สุดขบวนรถไฟก็เริ่มชะลอลง แล้วจู่ๆ แสงสว่างจ๋าก็สาดส่องทั่วตู้โดยสาร เราสองคนอดไม่ได้ที่จะวิ่งไปที่หน้าต่างเพื่อดูสิ่งซึ่งเราเคยเห็นแค่ทางโทรทัศน์ แคปิตอล นครปกครองของพานัม กล้องไม่ได้ไปปิดถึงความอลังการของมันเลย มันไม่สามารถจับความโอ้อวดระการตาของอาคารสิ่งก่อสร้าง ที่ส่องแสงแวววาวในสายรุ้งของสรรพสิ่งที่อยู่สูงขึ้นไปในแผ่นฟ้ากว้างได้หมดด้วยซ้ำ รถยนต์มันปลาลบแล่นไปมาบนท้องถนนที่กว้างขวาง ผู้คนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแปลกตา ทรงผมสุดประหลาด ใบหน้าแต่มีสีส้ม คนที่ไม่เคยอดอาหารเลยสักมื้อ ทุกสีส้มดูประหลาดไร้ความเป็นธรรมชาติ สีชมพูเข้มเกินไป เขียวสว่างเกินไป เหลืองก็เหลืองอ๋อยจนปวดตา ไม่ต่างอะไรจากอมยิ้มหลากสีในร้านขนมเล็ก ๆ ของเขต 12 ที่เราไม่เคยมีปัญหาซื้อ

ผู้คนเริ่มขึ้นมาที่เราอย่างตื่นตื่นเมื่อตระหนักว่ารถไฟขบวนรถนการกำลังแล่นเข้าสู่เมือง ฉันผละหนิงจากหน้าต่าง รู้สึกสะอิดสะเอียนกับความตื่นตื่นของพวกเขา รู้ว่าแต่ละคนแทบอดใจรอดูเราตายไม่ไหว แต่พีต้ายืนนิ่งไม่มีถอย แถมยังโบกไม้โบกมือยิ้มแยมให้แก่ฝูงชนที่จ้องมองเราอย่างไม่เกรงอกเกรงใจตลอดเวลา จนกระทั่งรถไฟแล่นเข้าสู่สถานี ปิดกั้นเราจากสายตาคคนแล้วเท่านั้นจึงเอามือลงและหุบยิ้ม

เขาเห็นฉันจ้องอยู่ และยกไหล่ “ใครจะไปรู้” เขาว่า “หนึ่งในนั้นอาจเป็นเศรษฐีก็ได้”

ฉันมองเขาผิดไปจริงๆ ฉันนึกถึงการกระทำต่างๆ ของเขานับแต่วันเก็บเกี่ยวเริ่มขึ้น การบีบไม้บีบมือฉันมิตร พ่อของเขาที่เอาคูกี้มาให้และสัญญาว่าจะคอยดูว่าพริมมีกิน...พีต้าเป็นคนบอกให้เขาทำอย่างนั้นหรือ น้ำตาของเขาที่สถานี การที่เขาอาสาล้างเนื้อล้างตัวให้เฮย์มิตซ์ แต่จากนั้นกลับทำหายเขาเมื่อเช้านี้ตอนที่เห็นได้ชัดว่าวิธีการแบบพระเอกแสนดีของตนใช้ไม่ได้ แล้วเวลานี้ การโบกไม้โบกมือที่หน้าต่าง พยายามเอาชนะใจฝูงชนนั้นอีกล่ะ

แม้ทุกอย่างยังมีเหตุผล แต่ฉันสัมผัสได้ว่าเขากำลังวางแผนการบางอย่าง เขาไม่ยอมรับความตาย และกำลังต่อสู้อย่างหนักที่จะมีชีวิตรอด ซึ่งหมายความว่าพีต้า เมลลาร์ก ผู้มีจิตใจดีงามคนนี้...เด็กผู้ชายที่เคยให้ขนมปังฉัน จะสู้สุดกำลังเพื่อฆ่าฉันด้วย

